

Sînziana Popescu

*Teatru pentru prichindei:
mari, mici și mititei*

2005 | LiterNet.ro

Redactor: **Delia Oprea**

Editor format .pdf Acrobat Reader și coperta: **Dan Mihu**

Ilustrații: © 2005 **Ioana Smara Popescu**

Text: © 2005 **Sînziana Popescu**. Toate drepturile rezervate autoarei.

© 2005 **Editura LiterNet** pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-40-9

Editura LiterNet
<http://editura.liternet.ro>
office@liternet.ro

Viața ca o poveste 4

Alunecând într-o prună 69

Viața ca o poveste

(comedie în două acte)

Premiul pentru dramaturgie pentru copii,
Concursul național de dramaturgie "Camil Petrescu", ediția a III-a, 1996

Personajele:

TATĂL ..... vrăjitor și profesor
COPILUL (MIHĂIȚĂ) ..... bineînțeles cuminte
ACTORUL ..... alt copil
MAMA VITREGĂ ..... femeia, cândva fatală
OGLINDA ..... clevetitoarea
ALBĂ CA ZĂPADA ..... ingenua, o specie pe cale de dispariție
SCUFIȚA ROȘIE ..... "scufia cu pușcă"
LUPUL ..... animalul răătăcit în tranziție
BALAURUL ..... bătrânel aflat în pragul pensionării,
dar care nu se îndură să-l treacă
HANSEL ..... mic și responsabil
GRETEL ..... lungă și veșnic nedumerită

Notă: Figurația este compusă din alte personaje de poveste: Prințul, Piticii, Bunica, Vânătorul etc.

ACTUL I

Scena 1

Tatăl, Copilul

Scena se deschide cu Mihăiță, care stă pe burtă în fața televizorului și savurează un film cu karate, interzis minorilor. Decorul se compune dintr-un pat, un televizor, un calculator, o noptieră și o lampă de veghe. Încăperea e împânzită de afișe cu formații hard-rock. Pentru a ușura trecerea în lumea basmelor, deci schimbarea decorului din scena IV, elementele de decor pot fi doar schițate.

TATĂL: Gata cu televizorul! La culcare! Numai la prostiile astea cu karate te uiți toată ziua bună ziua!

Tatăl stinge televizorul și începe să strângă afișele împrăștiate prin cameră.

COPILUL: (se menține într-o opoziție "constructivă") Nu mi-e somn, tati! Vreau să văd finalu'!

TATĂL: Hai, mai bine să-ți citesc o poveste! Ai adormi mai repede.

COPILUL: Cu siguranță.

TATĂL: (îi dă un bobârnac peste nas) Și ai visa mai frumos.

COPIILUL: Nu te așteaptă musafirii dincolo?...

Mihai se urcă în pat, dar are încă telecomanda în mână.

TATĂL: (vesel se așază lângă el) Să aștepte!

COPIILUL: Bine...

TATĂL: (ia cartea) Prâslea cel voinic și merele de aur.

COPIILUL: De Petre Ispirescu.

TATĂL: (cu voce modificată) "Trăia odată, demult de tot..."

COPIILUL: Când?

TATĂL: "...în vremuri îndepărtate, un Împărat mare și puternic."

COPIILUL: Ce culoare avea?

TATĂL: Cine?

COPIILUL: Împăratul.

TATĂL: Verde! "Împăratul Verde ținea, în spatele palatului, o grădină frumoasă și meșteșugită nevoie mare! Așa grădină nu se mai văzuse până atunci pe acolo. În ea, Împăratul avea un măr care făcea mere de aur. N-apuca însă să mănânce niciodată din poamele pâguite..."

COFILUL: Normal! Dacă nu le ținea în seif, la bancă. Acolo se țin bunurile de preț, nu în grădină!

Din camera alăturată se aud voci și muzică în surdină.

TATĂL: Mda... Văd că am nevoie de întăriri. Radu! Răducule!

COFILUL: Nuuu! (încearcă să-i acopere gura) Nu-l chema aici, tati! Te rog! E un încrezut! Tot timpul face pe vedeta!

TATĂL: De ce nu-ți place? Are o emisiune pentru copii... foarte drăguță...

COFILUL: (bosumflat) Emisiune răsuflate, pentru pici! Mai bine mă uit la un film cu Van Damme, decât la emisiunile lui siropoase cu zâne, pitici sau Albă ca Zăpada.

TATĂL: Serios?

COFILUL: Foarte serios! Tot timpul spune poveștile de parcă Scufița Roșie sau Albă ca Zăpada ar exista cu adevărat. Când orice mucos știe că sunt doar... personaje, din poveștile fraților Grimm. Personaje cu care nu putem vorbi și care n-au cum să ajungă în lumea noastră. Tot așa cum nici noi nu putem ajunge acolo.

TATĂL: Ești sigur? Eu n-aș băga mâna-n foc...

COFILUL: (ezitant) Oricum... Nu-mi place emisiunea lui și pace! Gândește-te puțin, tati. Chiar dacă s-ar întâmpla o minune și Scufița Roșie, de exemplu, ar ajunge la noi, părerea mea e că n-ar rămâne. (explicativ) N-ar face greșeala asta niciodată, când ar vedea ce greu o ducem.

TATĂL: Aici ai dreptate! O ducem cam greu...

COPIILUL: Crezi că ar sta ea să se spele pe dinți de trei ori pe zi? Sau și-ar păstra tot timpul curată rochița? Chiar crezi că ar putea să se trezească zi de zi la ora criminală de șapte fără un sfert?

TATĂL: Sigur că n-ar putea, dacă s-ar culca ca tine la unsprezece noaptea.

Scena 2

Tatăl, Copilul, Actorul

Actorul apare din camera alăturată, din care acum se aud din ce în ce mai clar vocile musafirilor.

ACTORUL: (zâmbind) M-ai strigat?

TATĂL: (cu glas modificat) He-he! Demult de tot, în vremuri îndepărtate.

ACTORUL: (amuzat) Îmi pare rău, dar e așa o hărmălaie dincolo! Tu nu dormi?

Mihai nu-i răspunde Actorului. Îl privește doar îmbufnat și cu mâinile încrucișate.

TATĂL: Aveam o mică dispută legată de povești. (îi face cu ochiul) M-am gândit că poate îl lămurești tu ce și cum.

Actorul nu e foarte încântat de cerere, dar se străduiește să n-o arate.

ACTORUL: Se poate? Nici o problemă. Am antrenament.

TATĂL: Dacă-l adormi, te premiez!

Tatăl iese din cameră.

Scena 3

Actorul, Copilul

ACTORUL: (plin de sine) Ce poveste vrei să-ți spun, Mihăiță?

COPIILUL: (sec) Știi tu să faci așa ceva?

ACTORUL: (ofuscat) Cum să nu, doar asta e meseria mea. Am și o emisiune pentru copii, în care spun povești în fiecare duminică. Nu știu dacă tu o urmărești, dar e foarte cunoscută. (sălii) Nu, copii?

COPIILUL: (acru) N-am făcut greșeala asta, decât o singură dată.

ACTORUL: Te pomenești că nu ți-a plăcut?

COPIILUL: Ce putea să-mi placă la o emisiune în care anumite persoane (se uită cu subînțeles la Actor) vorbeau cu personajele din povești, de parcă ar fi fost vecinii lor de bloc. Eu nu sunt fraier să cred în trucajele astea ieftine!

ACTORUL: Stai puțin! (eventual sălii) Stați puțin, copii! Dar nu sunt trucaje. Sunt... scamatorii!

COPIILUL: (ironic) Scamatorii? Adică, dacă spun Hocus-Pocus, pot sta de vorbă cu Cenușăreasa?

ACTORUL: Exact!

COPIILUL: Să vedem!

ACTORUL: Ce să vedem?

COPIILUL: Cum, ce? Scamatoria! Dacă poți să o faci, fă-o!

Mihăiță îndeamnă sala să-i țină partea. Îi pune să strige "Scamatoria! Scamatoria!"

ACTORUL: Stați puțin, stați puțin! (încurcat) Nu pot să o fac aici...

COPIILUL: De ce?

ACTORUL: Pentru că (încurcat)... nu am instrumentele necesare. O pot face doar la... televiziune.

COPIILUL: Vrajeli! Un magician adevărat poate oriunde și n-are nevoie nici de instrumente.

ACTORUL: Dar ce crezi tu, că o scamatorie se face așa, cât ai pocni din degete?

Pocnește din degete și se stinge brusc lumina.

Scena 4

Actorul, Copilul

Scena se desfășoară în întregime pe întuneric, timp în care are loc și schimbarea de decor. Cel mai simplu ar fi dacă noul decor, gata conceput, ar aluneca lent pe parcursul următorului schimb de replici.

ACTORUL: Mihai! De ce-ai stins lumina? De ce nu ești cuminte?!

COPIILUL: Dar n-am stins-o eu.

ACTORUL: Dacă nu e opera ta, atunci cine a făcut-o? Te pomenști c-oi fi stins-o eu, care nici nu m-am mișcat de pe scaun! Te rog frumos, să o aprinzi imediat!

Copilul bâjbâie pe întuneric.

COPIILUL: Nu găsesc veioza.

ACTORUL: Cum n-o găsești? Era pe noptieră!

COPIILUL: Noptiera nu mai e aici!

Actorul caută și el veioza, dar se împiedică și cade. După câteva secunde de bubuieli și troncănituri, începe să se distingă o muzică ciudată.

ACTORUL: Ce se aude? Ai dat drumul la casetofon?

COFILUL: Eu n-am casetofon, am walkman! Poate ți-a reușit scamatoria...

ACTORUL: (ceva mai agitat) Care scamatorie?

COFILUL: Cum care? Cea pe care ai făcut-o adineauri, când ai pocnit din degete.

Scena 5

Aceiași

Scena se luminează brusc. Actorul și Mihăiță se trezesc într-o pădure de basm. Pentru a-i acapara definitiv pe micuții "critici", pădurea de poveste trebuie să fie "vie". Copacii ar fi bine să se miște, să șușotească între ei, participând astfel la derularea acțiunii. Prin aceasta, mirifica pădure de basm - activă, ciudată și deosebit de frumoasă - le va apărea copiilor în total contrast cu pădurea de "fier și beton", care este din păcate lumea în care trăim.

ACTORUL: (speriat) Aaaa! Unde suntem? Unde am ajuns?

COFILUL: (uimit) Într-o... pădure...

Mihai studiază împrejurimile. Vede cum unele flori se mișcă și îi fac cu mâna.

ACTORUL: (stupefiat) Pădure?! Bine, dar acum câteva secunde eram în camera ta?

COFILUL: (încântat de descoperire) Pare o pădure fermecată.

ACTORUL: (vede copacii mișcându-se) Aaaa! Vai de mine! Ce căutăm noi aici?

COFILUL: Pe mine mă întrebi?

ACTORUL: Pe cine ai vrea să întreb? (arătând sala) Pe ei? (sălii) Voi știți ceva, copii? Știți cum am ajuns noi aici?

Din sală vin, probabil, tot felul de sugestii.

COFILUL: Mai bine ai recunoaște!

ACTORUL: (din ce în ce mai speriat) Ce anume?

COFILUL: Ei, ce! Că tu ne-ai "teleportat" în pădurea asta minunată!

ACTORUL: (disperat) Ce am făcut?! Poate visez. Poate am un coșmar. (sălii) Da, da, să știți că asta e! Am adormit în timp ce încercam să-i spun o poveste. (unui copil din primul rând) Ce ar fi dacă mi-ai da tu două palme? Vreau să mă trezesc. (copilul din sală îl pleznește) Aaaa! Înseamnă că nu dorm! Poate am murit și am ajuns... în Rai. Atunci de ce îmi mai bate inima? (lui Mihăiță, plângăcios) Te rog frumos, explică-mi unde suntem! Simt cum înnebunesc. De dormit nu dorm, de murit n-am murit. Unde suntem?!

COFILUL: (foarte încântat) Hai, nu te mai prefacă! Unde să fim altundeva, decât în scamatoria ta? Te-am văzut eu cum făceai în emisiune. Mereu erai disperat după o scamatorie. Acum nu mai e cazul să te agiți, nu te filmează nimeni.

ACTORUL: Mihăiță, uite, mă jur pe ce vrei tu! N-am făcut nici o scamatorie!

COFILUL: (prietenos) Ei, lasă. Nu fi modest. Recunosc că nu te-am crezut în stare, dar acum m-am convins definitiv și te felicit. (arătând spre sală) Le voi spune și colegilor la școală, cât de grozav ești. Fii liniștit!

ACTORUL: (spășit) Mihăiță! Trebuie să-ți fac o mărturisire... (jenat) Te-am mințit. (apoi sălii) Da, am mințit, copii! Nu știu să fac scamatorii. Tot ce vedeai voi la televizor erau într-adevăr trucaje. Ai avut dreptate, Mihăiță. Sunt un mare mincinos. Și te rog, dacă poți, să mă ierți... (apoi agitat) Dar acum trebuie să ne unim forțele! Trebuie să ne întoarcem acasă!

COFILUL: (dansează cu una dintre flori) Vrei să-mi spui că nu tu m-ai adus aici? În locul acesta minunat în care copacii, florile și cerul sunt mai frumoase decât tot ce am văzut eu până acum?

ACTORUL: (stăpânindu-și cu greu nervozitatea) Da. Asta vroiam să spun!

COFILUL: Vezi că-ți crește nasu', Pinocchio! Dacă nu m-ai adus tu, atunci cine să mă fi adus?

ACTORUL: (disperat) Habar n-am!

Copilul îi face semn să tacă și-l trage de mânecă într-un tufiș. În scenă își face apariția Mama Vitregă, urmată de Oglindă.

Scena 6

Mama Vitregă, Oglinda, Actorul, Copilul

La apariția Mamei Vitrege pădurea începe să "tremure", copacii își acoperă "ochii" cu crengile, iar cerul se întunecă, pregătindu-se de furtună. Mama Vitregă pare cu mult mai bătrână decât cea cu care s-au obișnuit copiii, iar hainele ei de regină sunt rupte și ponosite.

MAMA VITREGĂ: (strigând) Oglinda! Unde îmi este Oglinda?!

După câteva secunde, intră în scenă gâfâind o "femeie-oglină". Pe cap are fixată o oglinjoară spartă, iar trupul îi este acoperit cu un material care imită lemnul.

OGLINDA: Aici sunt, Luminăția Voastră!

MAMA VITREGĂ: "Oglindă, oglinjoară spune-mi cine e cea mai frumoasă din țară?"

OGLINDA: (lingușitoare) "Ești prea frumoasă, Mărită Doamnă..."

MAMA VITREGĂ: Așa e.

OGLINDA: (ezitant) "...dar de o frumusețe rece, iar Albă ca Zăpada de mii de ori te întrece."

Oglinda se ferește, se teme să nu fie lovită.

MAMA VITREGĂ: Cine? Copila?!

Mama Vitregă începe să râdă strident. La câteva secunde, se aude un zgomot foarte puternic, semn că cineva a închis cartea de povești în lumea noastră. Scena se umple de praf. Mama Vitregă și Oglinda arată acum, că sunt prăfuite din creștet până-n tălpi, și mai jalnic.

MAMA VITREGĂ: (disperată) Ce faci, mucosule?! De ce-ai închis cartea?

OGLINDA: (strănută) Puf! Ce de praf! Băiatul ăsta cred că n-a mai pus mâna pe o carte de povești de secole. (strănută din nou)

MAMA VITREGĂ: (privind în sus) Deschide-o imediat! N-auzi?!

OGLINDA: N-aude și nici nu-l mai interesează. Mai nou se plictisesc foarte repede... Nu știu ce se întâmplă. Nu mai au răbdare să citească povestea până la capăt. (strănută)

MAMA VITREGĂ: Poate n-am râs eu cum se cuvine. Da capo!

Mama Vitregă vrea să mai râdă încă o dată, dar nu reușește. Începe să tușească.

OGLINDA: Sunt frântă... Am nevoie de niște zile libere...

MAMA VITREGĂ: Termină cu smiorcăiala! Nu mai văd nimic!

O șterge cu mâneca, până când Oglinda devine din nou curată. Mihăiță se ridică din ascunzătoare, încercând să le vadă mai bine pe cele două, dar Actorul îl trage înapoi.

MAMA VITREGĂ: Aaaa! Cine e asta?!

OGLINDA: Având în vedere că Înălțimea Voastră se află în fața mea (face o plecăciune), iar eu nu sunt nimic altceva decât o biată oglindă, "asta" nu puteți fi decât dumneavoastră.

MAMA VITREGĂ: Vai, ce am îmbătrânit!

Oglinda începe să râdă, dar se oprește brusc sub privirile amenințătoare ale Mamei Vitrege.

MAMA VITREGĂ: (își întinde fața) Necazurile! Mi-au scos peri albi copiii ăștia! Uită-te și tu în ce hal m-au adus!

OGLINDA: Nu pot. (aparte) Din păcate...

MAMA VITREGĂ: Parcă aș fi o sperietoare. Slabă. Palidă. Plină de riduri. Și când te gândești cum arătam nu mai departe de acum cinci ani. Eram răpitoare! Gurile rele spuneau că aș fi fost chiar mai frumoasă decât Albă ca Zăpada. Și, bineînțeles, mult prea bine pentru o mamă, fie ea vitregă sau nu. Știi...

Mama Vitregă îi face semn Oglinzii să se apropie, apoi o ia de după umeri.

MAMA VITREGĂ: Am auzit niște zvonuri. Cred că vor să mă treacă la Baba Cloanța.

OGLINDA: (fals afectată) Aaaa!

MAMA VITREGĂ: Spuneau că mi-ar fi trecut vremea, că n-aș mai fi în putere... Ha!

OGLINDA: Ha!

MAMA VITREGĂ: Precis trage sforile Mama Vitregă, din povestea Cenușăresei. Crede că dacă e mai tânără poate ajunge și Împărăteasă peste noapte.

OGLINDA: (tâțâie dezaprobator) Ce să-i faci? Unii nu se mulțumesc c-o poveste. Le vor pe toate!

MAMA VITREGĂ: De când nu mai citesc copiii povești, fiecare are impresia că povestea celuilalt e mai citită, mai sigură. Nimeni nu mai muncește.

OGLINDA: Nimeni! În afară de noi.

MAMA VITREGĂ: Nici măcar Albă ca Zăpada. Toată ziua stă și roade acadele.

OGLINDA: E revoltător!

MAMA VITREGĂ: Când o văd cum s-a îngrășat, mă apucă disperarea. Nici nu-mi mai vine să o mai otrăvesc.

OGLINDA: Vine.

MAMA VITREGĂ: Cine vine, dragă?

OGLINDA: (în șoaptă) Albă ca Zăpada.

MAMA VITREGĂ: Și dacă vine, ce? N-are voie?! Doar trăim într-o țară liberă. Aici poate veni oricine. De plecat, se pleacă mai greu...

Scena 7

Aceeași, Albă ca Zăpada, apoi Prințul și Piticii

Albă ca Zăpada coboară pe un leagăn împodobit cu flori. Are o privire distrată și zâmbitoare. În mână are o pungă de acadele, din care se servește cu frenezie.

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu mai fiți supărate. Va deschide din nou cartea de povești. Veți vedea.

OGLINDA: Da, da! Când va face plopul pere și răchita micșunele!

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu vreți niște bomboane?...

OGLINDA: (curioasă) De care?

Mama Vitregă o trage pe Oglindă și cele două îi întorc spatele, supărate, Albei ca Zăpada. Se comportă ca două fete certate cu a treia.

MAMA VITREGĂ ȘI OGLINDA.: Nu!

COPILUL: Vreau eu, Albă ca Zăpada! Vreau eu!

Actorul îl trage în jos pe Mihăiță înainte ca Albă ca Zăpada, nedumerită, să apuce să-l vadă. Copiii din sală reacționează, rumoare.

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde ești? Unde sunteți?

Albă ca Zăpada

Oglinda îi vede pe Prinț și pe Pitici cum trec încolonați și încruntați nevoie mare, dintr-o parte în alta a sălii. Din cauza felinarelor ei luminează sala, moment în care Mama Vitregă îi vede pe unii dintre copiii din primele rânduri.

OGLINDA: Uite-l pe Prinț! Și pe Pitici! Hei!... Veniți încoace! ...

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde?

MAMA VITREGĂ: Dacă-ți arătam un baton de ciocolată, îl vedeai imediat! (indicând direcția) Acolo!

Prințul și Piticii se opresc pentru o secundă și își aruncă șepcuțele pe jos, după care ies din sală.

COPILUL: (Actorului) Ce fac?

ACTORUL: Cred că-și dau demisia.

ALBĂ CA ZĂPADA: (plângând) Pleacă... Ne părăsesc...

Scena 8

Mama Vitregă, Albă ca Zăpada, Oglinda, Actorul și Copilul

Mama Vitregă se apropie de marginea scenei și privește mai atentă în sală. O trage de mânecă pe Oglindă încercând să-i arate copiii, dar aceasta e mult prea preocupată de plecarea neașteptată a Prințului și a Piticilor.

OGLINDA: (disprețuitoare) Ducă-se! Ce cred ei? Că, dacă fug așa dintr-o poveste-n alta, scapă? Aiureli! N-ai unde să te ascunzi. Nimeni nu știe ce poveste urmează să... (face semn de tăiere a beregatei)... dispară.

Oglinda îi vede pe copiii din sală și o atenționează și pe Albă ca Zăpada. Aceasta încearcă să se apropie de ei, dar nu reușește. Mimează că s-ar lovi de un zid.

ALBĂ CA ZĂPADA: Copiii...

MAMA VITREGĂ: Numai ei sunt vinovați pentru harababura din lumea noastră. (celor două) Știți de ce? Pentru că nu ne mai citesc poveștile.

OGLINDA: Da. Îi plictisim.

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu cred. (sălii) Voi citiți povești, copii. Nu-i așa?

MAMA VITREGĂ: Cum, cum? (copiilor) Vreți să-mi spuneți că n-am dreptate?

Copiii din sală se apără. Hărmălaie.

MAMA VITREGĂ: Las' că vă știu eu! Mai bine vă uitați în cutiile acelea luminoase, în care se împușcă tot timpul Vânătorii între ei.

ALBĂ CA ZĂPADA: De ce se împușcă?

MAMA VITREGĂ: (confidențial) Probabil n-au Lupi acolo. De unde vrei să știu eu?

OGLINDA: Și cum se numesc cutiile acelea fermecate?

MAMA VITREGĂ: (doctă) Le spun TELEIZVOARE. Iar imaginile sunt FLIME.

OGLINDA și ALBĂ CA ZĂPADA: (sălii) Ce sunt?! Flime?

Copiii le corectează.

MAMA VITREGĂ: (se corectează) FIL-ME. Filme de groază. (acuzator, sălii) Se uită la filme de groază sau cu cară-te (karate), în loc să citească povești! Și te mai miri atunci de haosul care domnește aici?

ALBĂ CA ZĂPADA: Cine domnește?

MAMA VITREGĂ: Priviți în jurul vostru!

OGLINDA și ALBĂ CA ZĂPADA: Unde?

Oglinda și Albă ca Zăpada privesc în jur dezorientate și speriate.

MAMA VITREGĂ: (acuzator, sălii) Din cauza lor personajele de poveste nu se mai simt iubite! Și-au început să se teamă!

OGLINDA: (plângăcioasă) Mie nu mi-e frică!

MAMA VITREGĂ: (către Albă ca Zăpada) Știți foarte bine că, dacă o poveste rămâne necitită timp de un an de zile, dispare și toate personajele mor. Nici noi nu mai avem mult. Uitați-vă în ce hal am ajuns.

OGLINDA: (plângând) În ultimul!

MAMA VITREGĂ: (Oglinzii) Liniște!

ALBĂ CA ZĂPADA: (cu gura plină de bomboane) Cu noi nu se va întâmpla așa ceva. Albă ca Zăpada (se arată pe sine) e una dintre cele mai îndrăgite povești.

MAMA VITREGĂ: Și tu te mulțumești cu atât?

ALBĂ CA ZĂPADA și OGLINDA: Da!

ALBĂ CA ZĂPADA: Adică, nu...

MAMA VITREGĂ: Nu te revoltă ce se întâmplă cu confracții noștri din cauza oamenilor? Dacă aș pune mâna măcar pe ei, le-aș arăta eu lor.

Vrea să prindă pe cineva din primele rânduri, dar nu reușește din cauza zidului imaginar. Oglinda se întoarce și Mama Vitregă îi vede pe Actor și pe Mihai cum încearcă să treacă neobservați prin spatele lor.

Scena 9

Aceleași, Actorul, Copilul

MAMA VITREGĂ: Cine-i acolo?

ALBĂ CA ZĂPADA: Cine sunteți voi?!

Cei doi apar cu mâinile ridicate. Pe tot parcursul scenei Mihai studiază, destul de intrigat, personajele de poveste. Le atinge și încearcă să-și dea seama ce e în neregulă cu ele. De ce sunt atât de supărate? De ce sunt atât de prăfuite?

ACTORUL: Oameni de bine.

COPIIUL: (intrigat de aspectul ei exterior) Tu ești Albă ca Zăpada?... Iar tu ești...

OGLINDA: Spartă! Știu! Chiar trebuie să-mi amintiți asta de fiecare dată?

COPIIUL: Sunt în Lumea Poveștilor?...

ALBĂ CA ZĂPADA: Unde altundeva? Eu sunt Albă ca Zăpada! Tu cine ești?

ACTORUL: (cu mâinile ridicate) Suntem oameni de bine!

Mihai îi atinge rochia. Albă ca Zăpada îl privește uimită. Iar Oglinda se trage de lângă el. Comportamentul Copilului i se pare deplasat.

MAMA VITREGĂ: Când vă întreabă fata mea cine sunteți, nu bateți câmpi! Răspundeți frumos și limpede. Altfel vă arunc în beci, să vă mănânce șobolanii! Ați priceput?!

ACTORUL: Da, doamnă!

MAMA VITREGĂ: Doamnă?...

Albă ca Zăpada îi suflă Actorului următoarea replică, pe care acesta o reproduce crispat.

ACTORUL: Da, Înălțimea Voastră!

MAMA VITREGĂ: Așa mai merge. Așadar, cine sunteți voi?

COPIILUL: (atinge rochia Mamei Vitrege) Ai rochia ruptă.

ACTORUL: Păi... eu sunt actor, iar copilul acesta este băiatul prietenului meu. Încercam să-i spun o poveste și nu știu cum am ajuns aici.

MAMA VITREGĂ: Ăsta-i nebun!

ALBĂ CA ZĂPADA: Poate i-ai luat prea tare. (apoi actorului) După îmbrăcăminte nu prea îmi dau seama. Prinț, cumva?

MAMA VITREGĂ: Ți-ai găsit. Nu vezi ce urât e?

ALBĂ CA ZĂPADA: Vânător?

COPIILUL: Albă ca Zăpada, eu știu că tu ești bună și nu ne vei face nici un rău, așa că dă-mi voie să mă prezint! Pe mine mă cheamă Mihai. Sunt un copil foarte cuminte. Iar el e prietenul tatălui meu, de profesie actor.

ACTORUL: (către Albă ca Zăpada) Sărut mâinile!

ALBĂ CA ZĂPADA: (repetă cuvântul derutată) Actor?

MAMA VITREGĂ: Și piticu-i nebun! (lui Mihăiță) Nu mai pune mâna pe mine!

COPIILUL: Eu nu sunt pitic. Sunt copil!

ALBĂ CA ZĂPADA: Dar la noi nu există actori. Nici copii pe care să-i cheme Mihai și nici simpli tătici. Copiii de la noi se numesc Hansel sau Gretel, iar tăticii sunt cu toții Împărați, Vânători sau cel puțin Pădurari.

MAMA VITREGĂ: Eu una nu înțeleg de ce te mai chinui cu ei? Nu vezi că și-au pierdut mințile?!

ACTORUL: Nu ne-am pierdut nimic! Suntem oameni, nu personaje de poveste. Atâta tot!

MAMA VITREGĂ: Atâta tot?... (arătând sala) Sunteți oameni? Cum ați ajuns aici?...

ACTORUL: Habar n-am cum am ajuns, dar am ajuns.

MAMA VITREGĂ: (se apropie amenințătoare de ei) Nu se poate să am eu un asemenea noroc... Așadar voi sunteți cei care nu ne citiți poveștile?

ACTORUL: Mihai! Salvează-te!

Actorul și Copilul o iau la sănătoasa. Oglinda vrea să-i ajungă din urmă, dar Mama Vitregă o oprește.

MAMA VITREGĂ: Lasă-i! Avem nevoie de întăriri. Voi strânge toți Balaurii, Zmeii și Căpcăunii și-i voi pune pe urmele lor. S-a zis cu ei!

lese împreună cu Oglinda.

ALBĂ CA ZĂPADA: Mamă! Să nu faci asta, te rog frumos! (apoi sălii) Vai de mine! Cum să-i ajut? Dacă-i prind, sigur îi mănâncă! De-abia așteaptă să se răzbune măcar pe doi dintre reprezentanții oamenilor, pentru necazurile pe care ni le fac. Nici eu nu sunt de acord cu faptul că unii dintre voi nu mai citiți povești, dar aș vrea să găsesc o rezolvare pașnică a problemei. Cum să fac? La cine să-i trimit? A, da, da! La Vrăjitorul din Oz. El va ști cum să-i ajute.

(sălii) De ce? Pentru că Vrăjitorul este cel mai înțelept personaj de poveste! Fug să-l anunț. (încurcată, sălii) Unde fugeam?...

Copiii îi împrăspătează memoria.

Scena 10

Actorul, Copilul

Cei doi își fac apariția, frânți de oboseală.

ACTORUL: Stai! Nu mai pot. Mai am puțin și... mor...

COPIIUL: (gâfâind) Nici eu nu mai pot fugi.

Actorul cade în genunchi.

ACTORUL: Vai de capul și de zilele noastre. (sălii) Ați văzut ce s-a întâmplat? Cine și-a bătut joc de noi, aducându-ne aici? Doamne Dumnezeule! Scapă-mă, că am familie, am nevastă, am copii...

COPIIUL: Ai copii?

ACTORUL: N-am încă..., da' promit să fac! (disperat) Am să fac milioane de copii, numai scapă-mă de aici!

COFILUL: N-ai de gând să încetezi? Îmi strici tot cheful!

ACTORUL: Chef?...

COFILUL: Da! Nu-ți dai seama unde am ajuns? (fericit, îl prinde de mână și-l scutură) Suntem în Lumea Poveștilor!

ACTORUL: Și?

COFILUL: Cum, și? Poți să te bucuri! Ai ajuns într-un loc fermecat, unde n-ai visat să ajungi vreodată. Eu țin să te anunț că sunt foarte încântat. Cred că este cea mai fericită zi din viața mea! Când mă gândesc că am vorbit și cu Albă ca Zăpada, mă cuprinde amețea.

ACTORUL: De Mama Vitregă ai uitat? N-ai văzut ce fioroasă era?

COFILUL: Fii liniștit! Ne va ajuta Albă ca Zăpada să scăpăm. E așa de palpitant. Mor de fericire!

ACTORUL: Copilul ăsta e iresponsabil! Ce mă fac, ce mă fac?

COFILUL: Și când te gândești că eu nu mai credeam de mult în basme... (se întristează ușor) Mă simt vinovat într-un fel.

ACTORUL: Tocmai asta e, Mihăiță! Poveștile trăiesc datorită iubirii noastre. Iar acum, când cei mai mulți dintre copii nu le mai citesc, ele sunt pe cale de dispariție. N-ai văzut cât de schimbate erau personajele astea?

COFILUL: Și supărate... (copiilor din sală) Pe noi.

ACTORUL: Supărate? Cam puțin spus, având în vedere că vroiau să ne mănânce.

Scena 11

Actorul, Copilul, Scufița Roșie, Lupul

SCUFIȚA ROȘIE: Stai, că trag!

Actorul și Copilul ridică din nou mâinile, dar observă că Scufița Roșie nu li se adresa lor, ci Lupului. Cele două personaje de poveste sunt atât de absorbite de mica lor dispută, încât nici nu-i observă pe intruși. Lupul e năpârlit, iar Scufița e îmbrăcată cu mantaua Vânătorului, pe care o poartă deasupra rochiței ei ponosite. Pe cap are scufia Bunicuței.

LUPUL: Scufițo, draga mea, tu nu ești Vânătorul! Ești o fetiță cuminte și drăgălașă... Ai uitat? O fetiță pe care o îndrăgește oricine de cum o vede...

Scufița Roșie își încarcă pușca, în timp ce-i aruncă Lupului o privire crâncenă.

LUPUL: (îngrozit) Nu trage! Nu mai fac, Scufițo! Pe cuvântul meu de Lup de onoare!

SCUFIȚA ROȘIE: Iar minți, lighioană prăpădită? Unde ai fost ieri?!

LUPUL: Am avut niște treburi importante de rezolvat.

Încearcă să-i împingă cu ghearele vârful puștii.

SCUFIȚA ROȘIE: Nu pune mâna pe pușcă, că nu mai răspund de acțiunile mele! (îi tremură mâinile) M-ai adus la disperare!

LUPUL: Păi tocmai din cauza asta. Dacă se descarcă? Copiii n-au voie să se joace cu armele. Și nici părinții lor... Nici măcar Vânătorii n-ar fi bine să...

Scufița Roșie trage. Îl ratează la mustață.

LUPUL: Câtă violență, în poveștile astea. Uuuu!

COPIIUL: Ce s-a întâmplat cu ea?

ACTORUL: Cred că a suferit o schimbare de personalitate.

COPIIUL: Se poartă ca un Vânător?...

Actorul dă din cap afirmativ și-l trage pe Mihai înapoi în tufiș. Lupul tremură din toate măduarele și-i clănțăne dinții.

LUPUL: (tremurând) Pentru numele lui Grimm, Scufițo, nu trage!

SCUFIȚA ROȘIE: (îi bate obrazul) Îndrăznești să-l pomenesci, când tu nu-ți faci datoria?! Una ai și tu - să mă mănânci pe mine și pe Bunică - și nici pe aceea nu ești în stare să o duci la îndeplinire.

LUPUL: Promit solemn că mâine vă halesc pe amândouă!

SCUFIȚA ROȘIE: Nu mai spune. Da' ieri, când s-a deschis cartea cu povestea noastră, unde erai?

LUPUL: Aveam puțină treabă...

Lupul vrea să fugă, dar Scufița trage un foc în aer.

Lupul și Scufița Roșie

SCUFIȚA ROȘIE: Cred și eu că aveai. Cu Setilă, din povestea Harap Alb. (când își dezvelește coșul; în el nu mai are decât cozonacul)

LUPUL: Setilă? Nu-l cunosc...

SCUFIȚA ROȘIE: Unde ați pus sticla cu vin a Bunicuței?!

LUPUL: Noi? Adică, eu?...

Lupul încearcă să scape mergând cu spatele, dar Scufița Roșie își încarcă din nou pușca și înaintează spre el.

SCUFIȚA ROȘIE: Suflă!

LUPUL: (își duce laba în dreptul inimii) Se poate, Scufițo? Așa mă știi tu pe mine? Eu nu beau decât sirop!

Scufița întoarce capul, scârbită de răsuflarea urât mirositoare a Lupului.

SCUFIȚA ROȘIE: Așadar, aveau dreptate Piticii.

LUPUL: Cine? Niște mincinoși, Scufițo!

În momentul respectiv îi cade o sticluță din buzunar. Scufița ia sticla de jos și se îndreaptă spre el.

SCUFIȚA ROȘIE: (îl ochește) Până aici ți-a fost, lighioană rea ce ești!

În următoarea secundă Scufița Roșie și Lupul se opresc din mișcare. Se aude cum cineva răfoiește paginile unei cărți. Scufița Roșie, își dă jos haina Vânătorului și rămâne în costumația ei de fetiță. Lupul răsuflă ușurat.

SCUFIȚA ROȘIE: (suavă, ca în poveste) "A fost odată ca niciodată o fetiță zglobie și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dăruie o scufiță de catifea roșie. Și, pentru că-i ședea tare bine și nici nu mai vroia să poarte altceva pe cap, o numiră de atunci Scufița Roșie."

Se aude din nou cum cineva închide cartea. Lupul se trage înapoi, crezând că fetița vrea să-l împuște. Scufița Roșie sare pe loc, foarte necăjită, după care se așază și începe să plângă. Lupul se apropie precaut, încercând să o consoleze. În același timp, însă, vrea să și pună laba pe pușcă.

LUPUL: Nu te necăji, Scufițo.

SCUFIȚA ROȘIE: (se ridică furioasă) Numai din cauza ta nu-i mai interesează povestea noastră!

LUPUL: Nu trage!

SCUFIȚA ROȘIE: Nu mai trag. Mi-a venit o idee mai bună!

LUPUL: Bravo, Scufițo! Așa te vreau, fata Lupului! Hai să te mușc. Pardon, să te pup!

SCUFIȚA ROȘIE: (ștergându-și lacrimile) Aș face oricum moarte de Lup degeaba... Mai bine te înlocuim. Doar sunt atâția lupi flămânzi în pădure.

LUPUL: Cum? Tocmai mie vrei să-mi faci una ca asta, Scufițo? Vrei să mă lași pe drumuri?

SCUFIȚA ROȘIE: (se îndreaptă spre ieșire) Da. Chiar acum mă duc s-o anunț pe Bunicuță...

LUPUL: Nu se poate! Pentru povestea asta aveți nevoie de un Lup destoinic, nu de un începător! (se aruncă la picioarele ei) Scufițo! Nu mai fac! Promit!

SCUFIȚA ROȘIE: Prea târziu!

Scufița Roșie îl împinge cu piciorul și iese.

LUPUL: (plângăcios) Scufițo... (apoi, aparte) Reao!

Scena 12

Lupul, Copilul, apoi Actorul

Lupul se așează pe marginea scenei și se adresează sălii. Își scoate o sticlă de sirop din buzunar și, pe parcursul monologului, mai trage câte o dușcă. Pe sticlă e lipită o etichetă pe care scrie clar, cu litere de-o șchiopă: SIROP DIN FRUCTE DE PĂDURE.

LUPUL: (vorbește cu dificultate) Scufița asta e în stare să mă nenorocească. Să mă lase pe drumuri, nu alta. S-a făcut așa de rea în ultimul timp, de nici nu mai știi cine e de bună credință în toată povestea asta. Eu sau ea? (gest inversat) Și auzi ce-mi reproșează? Că i-aș fi "știut, ștuit"... șutit sticla... (privind sticla) De vin. Minciuni sfruntate! (arată sticla sălii) Eu nu beau decât sirop din fructe de pădure, făcut din fragi și mure. "Scufia" e dezinformată. Așa-i și trebuie, dacă se ia după Pitici. Țștia, cum nu prea au treabă în povestea lor, și-au găsit altă ocupație mai selectă - aceea de bârficioși. (își bate

obrazul) Nu le-ar fi rușine șepcuțelor! Uite cum distrug ei viața unui Lup destoinic. Așa, cu vorbe aruncate în vânt.

Prima etichetă se dezlipește într-un colț, lăsând să se vadă că mai există încă una dedesubt. Nu se vede însă ce scrie pe aceasta din urmă!

LUPUL: Și, acum, iată-mă pe drumuri. Fără slujbă... Fără perspectivă... Alungat de toți... (începe să plângă, să urle la lună) Lasă, c-o să le pară lor rău după mine, când vor vedea că m-au dat afară din poveste, nevinovat! Ce cred ei? Că, dacă aduc un alt Lup, scapă? (explicativ, sălii) Nimeni n-o să scape! Pentru că nu mai citiți povești! Aia e! (patetic) Nu ne mai iubiți... Și vom... (începe să plângă) Eu din cauza asta și beau... sirop. De frică. Adevărul este că mi-e teamă să nu dispară și povestea noastră ca și celelalte. Se apropie sfârșitul lumii, ce mai! Uuuu! Așa că mai bine îmi înec amaru', să nu știu când vine.

Din tufișul în care stăteau ascunși Actorul și Copilul se aude o mică ceartă în surdina.

ACTORUL: Nu te duci nicăieri!

COPIILUL: Ba, da! Mi-a venit o idee!

ACTORUL: Stai aici, că ne mănâncă pe amândoi!

Lupul se întoarce să vadă de unde vine zgomotul și îi vede.

COPIILUL: De ce ești supărat, Lupule?

LUPUL: (oftează) Eh! Adineauri ne-a închis un copil cartea-n bot... (privindu-l) Tu din ce poveste ești, "Spiridoiule"?

COFILUL: Nu sunt Spiriduș, sunt copil.

LUPUL: (își privește bănuitor sticla) Poftim?

COFILUL: Da! Sunt un copil care te iubește foarte mult, Lupule. Nu fi necăjit! Te ajutăm noi...

LUPUL: (derutat total) Care noi?

COFILUL: Eu și prietenul meu, Actorul. M-am gândit că ar putea face un filmuleț minunat despre ce se întâmplă acum în Lumea Poveștilor. După vizionarea lui, sunt convins că foarte mulți copii vor începe să citească din nou povești.

LUPUL: (confuz) Serios?!.. Da' acum de ce nu mai citesc? De ce nu mai cred în existența noastră?!

COFILUL: Pentru mulți copii sunteți doar niște invenții...

LUPUL: (nu înțelege cuvântul) Cum, cum?

COFILUL: (explicativ) Scorneli.

LUPUL: Adică, ce vreți să-mi spuneți? Că dinții ăștia ascuțiți n-ar fi adevărați?! Sau că blana mea stufoasă și ghearele mele lungi sunt scorneli?!

Lupul se arată, în toată splendoarea lui, sălii și lui Mihăiță.

ACTORUL: Domnule Lup! Nu cred că e cazul să vă supărați. Pe noi ne-ați convins. (speriat, îl trage pe Mihai spre el) Și vom avea grijă, la rândul nostru, să-i convingem și pe alții de existența dumneavoastră. (explicativ) Prin

emisiunea pe care o vom face. (în șoaptă, Lupului) De povestea Scufița Roșie promit să mă ocup în mod special.

LUPUL: (fericit) Vorbiți serios? Vai, vă mulțumesc! Ați făcut un Lup fericit! Vă mulțumesc, dragii mei!

COPILUL: Vine Mama Vitregă!

ACTORUL: Auăleu! (Lupului) Scuzați-ne, vă rog! Avem program de jogging.

Cei doi ies alergând.

Scena 13

Lupul, Mama Vitregă, Oglinda, figurație

Mama Vitregă și Oglinda își fac apariția însoțite de o mulțime de Căpcăuni, Balauri și Zmei.

LUPUL (contrariat, privind în urma lor): Program de ce?...

Când le vede pe Mama Vitregă și pe Oglindă apropiindu-se, își ascunde sticla în buzunar.

MAMA VITREGĂ: Să-mi spui imediat cu cine vorbeai adineauri!

LUPUL: De ce strigi așa? Vorbeam și eu... singur.

MAMA VITREGĂ: Minți!

OGLINDA: Mai erau încă două lighioane cu tine!

LUPUL: Treaba mea cu cine vorbeam. Ce vă privește?

MAMA VITREGĂ: Mă privește, pentru că urmărim doi oameni.

LUPUL: (sughite) Nu mai spune. De ce-i urmăriți?

MAMA VITREGĂ: Lupule, tu iar ai tras la măsea!

Oglinda îl miroase.

OGLINDA: Categorie.

LUPUL: Vă rog frumos să nu mă jigniți. Eu nu beau niciodată!

MAMA VITREGĂ: Îți spun asta, pentru că numai un Lup cherchelit sau un prostovan putea să-mi pună o asemenea întrebare. Cum adică, de ce îi urmărim?

OGLINDA: (explicativ) Pentru că sunt oameni!

LUPUL: Aha.

MAMA VITREGĂ: Sunt oameni și trebuie să plătească pentru dispariția fraților noștri. Pentru asta îi urmărim!

OGLINDA: Înțelegi?

LUPUL: De unde știți voi că sunt băieți răi? Poate vor să ne ajute...

Lupul sughite din nou și se clatină.

MAMA VITREGĂ: Tu de partea cui ești? A lor sau a noastră?

LUPUL: (sughite) Eu întotdeauna am fost de partea mea!

MAMA VITREGĂ: Ăsta-i beat mort! Urmați-mă! Nu puteau ajunge departe.

Mulțimea se îndepărtează.

LUPUL: Să știți că nu permit așa ceva! Eu nu beau decât sirop, urâților! (apoi sălii) Ce, eram prost să-i dau de gol tocmai pe cei care îmi vor salva povestea? Mă duc să-i spun și "Scufilei" vestea cea bună. Da' unde-o fi cărarea? Ah, uite-o! Hopa, sunt două! Pe care să o iau?

Lupul iese, împleticindu-se.

Scena 14

Actorul, Copilul, Mama Vitregă, Oglinda și figurația

Actorul și Copilul își fac din nou apariția, după o alergătură zdravănă.

COPILUL: Ai văzut? Iar am scăpat! Nu ți-am spus să nu-ți mai faci atâtea probleme?

ACTORUL: Cât crezi că vom mai rezista așa, o veșnicie?! Dacă rămânem aici? Ce vom face?

COFILUL: Devenim personaje de poveste!

ACTORUL: Ai înnebunit? Eu vreau să plec acasă! (sălii) Vreau acasă, copii!

COFILUL: (în șoaptă) Șșșș! Nu mai striga. Poate ne aud...

Mama Vitregă, Oglinda și figurația se mai învârt puțin prin scenă, căutându-i pe cei doi cu felinarele.

MAMA VITREGĂ: (copiilor din sală) Pe unde au luat-o? Aha! Nu vreți să-mi spuneți! Las' că-i prind eu! (acoliților ei) Urmați-mă!

Mulțimea iese.

ACTORUL: (plângăcios) Vreau acasă.

COFILUL: Nu mai plânge că avem treabă. Nu vezi că s-a întunecat? Trebuie să găsim un adăpost peste noapte.

ACTORUL: Ai dreptate... Ce întuneric s-a făcut. Și ce frig îmi este. Brrr!...

COFILUL: (cu un aer poznaș) Frig sau frică?

ACTORUL: Și una și alta. Na! N-auzi ce sinistru suflă vântul? Ia stai! Parcă se aud și niște voci ciudate prin apropiere.

COFILUL: Tot ce se poate. Doar suntem în Lumea Poveștilor... (accentuează) Noaptea. Nu mai ții minte ce scria în aproape toate basmele?

ACTORUL: Nu...

COPIILUL: Noaptea aparține duhurilor rele, Căpcăunilor, Zmeilor și Cotoroașelor. În general, personajelor negative. Niciodată nu se știe de unde poate sări în cârcă vreun Balaur, de exemplu, sau cine știe ce altă lighioană.

ACTORUL: Râzi de mine, ai?! Obraznicule ce ești! Lasă, discutăm noi acasă...

Scena 15

Actorul, Copilul, Balaurul, Mama Vitregă, Oglinda, figurație

Deodată se aude o muzică stranie și, într-o lumină albăstruie, se ivește silueta imensă a unui Balaur. Actorul întoarce capul și-l vede primul.

ACTORUL: (cu voce tremurândă) Dacă mai ajungem vreodată acolo...

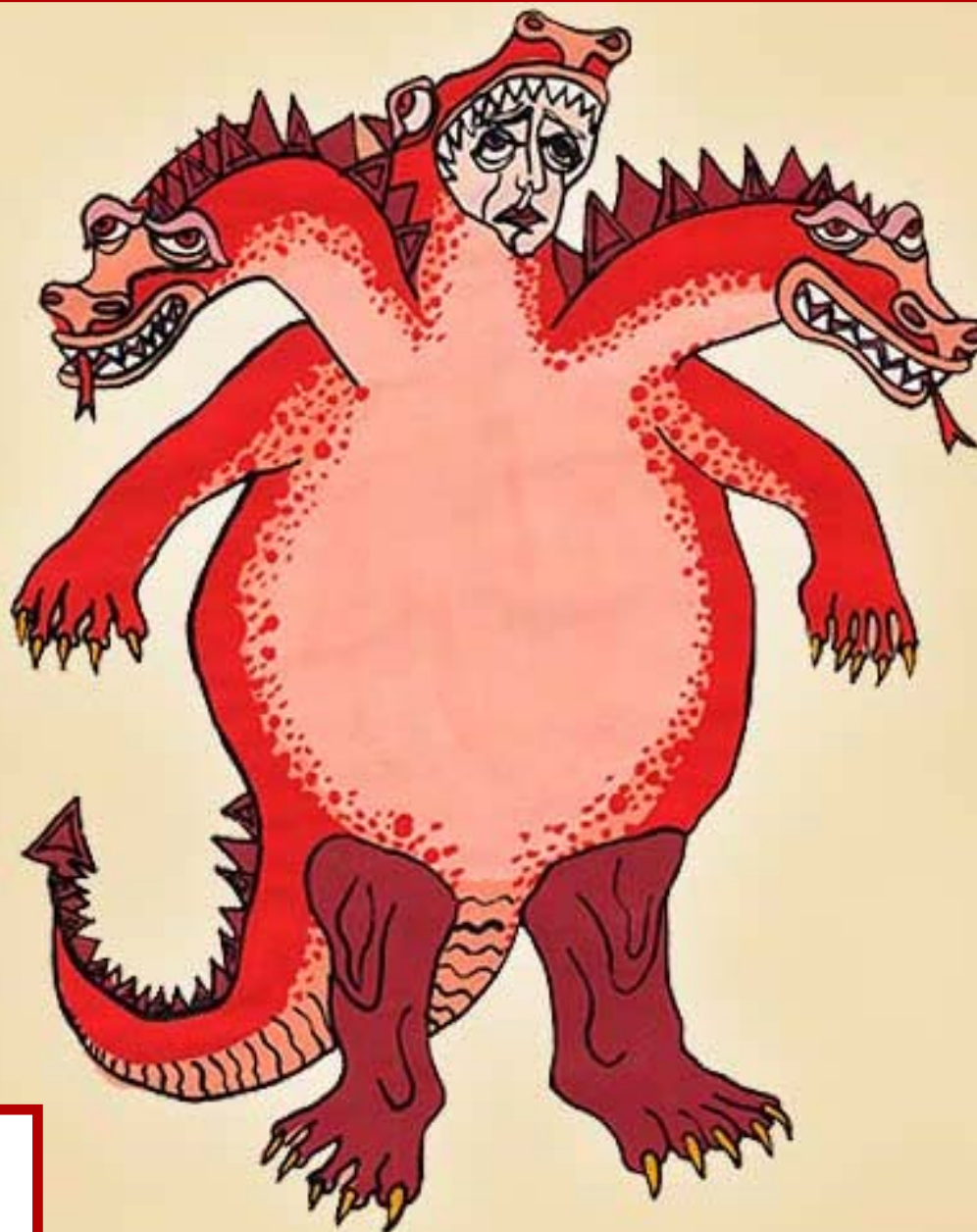
Apariția Balaurului trebuie să fie impresionantă, însoțită de fum și flăcări. Simultan, se aude cum cineva întoarce paginile unei cărți.

BALAUROL: "Nu încercați să fugiți, străinilor! Vă prăjesc de-ndată!"

ACTORUL: Vai de mine, domnule Balaur. Se poate? Departe de noi asemenea gânduri. Ne face chiar plăcere că v-am întâlnit... (îi dă un cot lui Mihai)

COPIILUL: (vrăjit) Da, suntem încântați!

Cei doi fac câte o reverență.

Balaurul

BALAUROL: Și eu mă bucur nespun de mult. (râzând fioros) Tot n-aveam nimic de mâncare în seara asta...

La scurtă vreme, se aude o respirație regulată, semn că cineva a adormit cu cartea în brațe. Actorul care interpretează Balaurul iese înecându-se, din cauza fumului scos pe nări, din "costumul de Balaur" și rămâne într-un costum verde. Arată ca o râmă inofensivă. Actorul și Copilul depun eforturi să nu izbucnească în râs.

BALAUROL: (îi dă un ghiont Actorului) Bună, nu? Nu mă pot stăpâni! Unele povești sunt atât de stângaci scrise...

COPIILUL: (privind în sus) De ce nu mai citește?

ACTORUL: Șșșș! A adormit!

COPIILUL: Uf! Tocmai acum! (în șoaptă, Actorului și sălii) Era cât pe ce să devenim personaje de poveste!

Actorul îi dă un cot lui Mihăiță, făcându-i semn să tacă.

BALAUROL: (privindu-l fix pe Actor) Cavaler?

ACTORUL: Nu...

BALAUROL: Foarte bine, foarte bine! Numai necazuri am cu ei. (privește în jur suspicios, apoi continuă) Mă tot gâdilă cu sulile...

COPIILUL: (prinzând curaj) Te gâdilă sau te rănesc?

BALAUROL: Ce vrei să spui? Că am îmbătrânit și n-aș mai fi în stare să-mi fac treaba?

COFILUL: Adevărul e că ai cam năpârlit. Tot din cauza noastră?

ACTORUL: (șoptit) Mihai, încetează!

BALAILUL: (acuzator, copiilor din sală) Toți năpârlim din cauza pruncilor care adorm cu cartea-n poală! Până la urmă se va stinge și basmul nostru...

Se străduiește să-și aducă aminte care e numele basmului, dar nu-și mai amintește. Privește în jur suspicios.

BALAILUL: (pe un ton ferm) Basmul nostru... Eh! Dar eu sunt mulțumit. Am avut o viață încununată de succese. Să fi văzut cum mă îngropau în flori după fiecare zi de muncă. (pierdut printre amintiri) Câte premii... Câte decorații...

Reintră în costumul de Balaur.

COFILUL: Iar acum ar fi cazul să te pensionezi. Nu?

BALAILUL: (nu înțelege) Ce să fac?

COFILUL: (explicativ) Să te retragi.

BALAILUL: Să mă retrag? Eu, care sunt cel mai grozav Balaur din Lumea Poveștilor? (nervos, scoate fum pe nări și începe iar să tușască) Niciodată!

ACTORUL: Vă rog, nu vă enervați. E copil. Nu știe ce vorbește.

BALAILUL: (tușind) Ce e?

ACTORUL: (corectându-se) Spiriduș. Un amărât de Spiriduș.

BALAUROL: Asta cam așa este. (își drege glasul) N-am întâlnit până acum vreun Spiriduș în stare să vorbească așa cum se cuvine. Toți au probleme cu... (uită ce vroia să spună)

ACTORUL: Cu dicția.

BALAUROL: Da, da, cu dinții, cu limba. Iar Cavalerii, alte catastrofe. Unul n-a fost în stare să-mi facă față. Unul! De fiecare dată eram nevoit să mă trântesc singur pe jos. Sufeream cumplit! Păcat că nu m-ați văzut niciodată. Pentru mine fiecare zi era o...

ACTORUL: O premieră.

BALAUROL: (încântat) O primioară... Era ca prima oară! Cum s-au schimbat vremurile... Acum e atâta teamă în jur. Din cauza asta nici nu mai muncește nimeni. Totul se năruie...

COPILUL: Dacă s-ar găsi totuși un Cavaler mai capabil, te-ar omorî, nu?

BALAUROL: Auzi, ce prostie? Cum să mor, când noi trăim de-a pururi în inima cărților?! Bineînțeles, dacă e citită povestea... (bolborosind, mai mult pentru sine) Suntem veșnici. Veșnici!

Balaurul încă visează. Se îndreaptă spre ieșire, dar se întoarce și se adresează Copilului, pe un ton ciudat.

BALAUROL: Spiridușule?

COPILUL: Da.

Balaurul îi cuprinde pe cei doi de după ceafă, imobilizându-i.

BALAURUL: Cum de nu știi tu că noi, personajele de poveste, suntem veșnice?

ACTORUL: Se gândea la vremurile grele în care trăim. Nimeni nu mai citește... și...

BALAURUL: (Copilului) Te pomenești că m-ai mințit și nu sunteți de-ai noștri?

COPIIUL: N-am mințit! Eu sunt Spiriduș, iar el e ...

ACTORUL: Nici eu nu mai știu cine sunt, dragă domnule Balaur.

BALAURUL: Nu cumva sunteți oamenii de care m-a rugat Mama Vitregă să am grijă?

ACTORUL: În mod sigur nu suntem noi aceia. Garantat!

Mama vitregă, Oglinda și figurația intră pe neașteptate.

OGLINDA: Aici sunt!

MAMA VITREGĂ: I-am prins, băieți, pe ei!

ACTORUL și COPIIUL: Ajutor!!!

MAMA VITREGĂ: Încercuiți-i! Nu-i lăsați să scape!

Pe măsură ce se strânge cercul în jurul lor, cei doi se apropie unul de celălalt, se îmbrățișează și, după ce fac câțiva pași în spate, cad într-o groapă (trapă).

ACTUL II

Scena 1

Hansel și Gretel

E o dimineață de vis. În scenă își fac apariția Hansel și Gretel. Cei doi pășesc și vorbesc sacadat, ca niște marionete, semn că cineva - un copil din lumea noastră - se căznește să le citească povestea.

HANSEL: "Trăiau odată, la o margine de pădure, doi copii sărmani. Pe băiat îl chema Hansel."

GRETEL: "Iar pe FEIȚĂ... (reia, de data asta corect) Pe fetiță o chema Gretel." (șoptit, lui Hansel) Ce face?

HANSEL: (șoptit, lui Gretel) Șșșș! Învață să citească.

GRETEL: (tot în șoaptă) De ce nu începe cu Abecedarul?

Copilul trânteste cartea cât colo. Se aude o bufnitură puternică.

HANSEL: Uf, în sfârșit! (lui Gretel) Hai să mergem.

GRETEL: (se trânteste pe jos) Nu mai pot! Mă dor picioarele!

Hansel și Gretel

HANSEL: Bine că, atunci când e vorba de mâncat turtă dulce, nu te doare gura.

GRETEL: Uite cine s-a găsit să vorbească. Haplea! Nu vezi cât ești de gras?!

HANSEL: Nu sunt gras!

GRETEL: Ba da!

HANSEL: Ba nu!

GRETEL: Ba da!

HANSEL: Bine! Atunci, dacă eu sunt gras, află că tu ești urâtă și slabă ca o scobitoare. (sălii) Nu-i așa?

GRETEL: Las' că te spun eu mamei, Hansel! Să vezi atunci ce are să te mai certe.

HANSEL: Puțin îmi pasă!

GRETEL: Vei lua și bătaie. (își bate pumnii) Ne-ne-ne-ne-ne!

HANSEL: Nu mi-e frică de mama și nici de o pâracioasă ca tine, Gretel! Iar la Baba Cloanța mă voi duce singur, dacă nu binevoiești să te ridici.

GRETEL: N-ai decât!

HANSEL: La revedere.

GRETEL: Călătorie sprâncenată!

HANSEL: Să știi că vorbesc serios. Plec!

GRETEL: N-ai plecat încă?

HANSEL: O să-ți pară ție rău. Ai să vezi tu!

Hansel se îndepărtează bombănind.

Scena 2

Aceiași, Copilul

În următoarele momente se aude un geamăt tocmai lângă locul unde stă Gretel.

GRETEL: Hansel!

HANSEL: Ce s-a întâmplat?

HANSEL: Am auzit un mormăit...

HANSEL: Și?! Te pomenești că ți s-a făcut frică. Ha! Ha! Ha!

GRETEL: Nu e momentul să-ți dai importanță! Uită-te mai bine cine e acolo.
(indică direcția)

HANSEL: Hai repede să-l vezi! E un băiat tare ciudat.

GRETEL: Cine ar putea fi?

HANSEL: Să fie Oliver Twist?... Uite, e murdar și jerpelit...

GRETEL: (îl scutură pe Mihăiță) Hei! Hei, trezește-te!

COPIILUL: (bulversat) Ce s-a întâmplat?

GRETEL: Nu s-a întâmplat nimic. Dormeam lângă Prăpastia Vrajitoarelor și te-ai umplut tot de praf.

COPIILUL: Care prăpastie? Care Vrajitoare? (își pune mâna la cap, mimând durerea)

HANSEL: (către Gretel) Văd că e derutat rău. (adresându-se Copilului) Cum care? Asta!

Copilul, dezmeticindu-se, se uită la prăpastie, apoi la cei doi.

COPIILUL: Voi cine sunteți?

HANSEL: (prețios) Eu sunt Hansel, iar ea e sora mea Gretel. Din povestea "Hansel și ... sora lui".

GRETEL: (bate din picior, alintată) Și Gretel! Povestea "Hansel și Gretel"!

HANSEL: (fetei) Bine, bine. (apoi Copilului) Tu cine ești?

COPIILUL: (plictisit, supărat) Treaba mea.

HANSEL: Treaba mea și mai cum?

COPIILUL: Treaba mea și atât! Lăsați-mă în pace! De când am ajuns aici n-aud altă întrebare decât "cine ești, cine ești"? M-am plictisit. Gata!

GRETEL: Parcă ar semăna cu... (către Hansel)

COPIIUL: (agresiv) Nu sunt nici Spiriduș, nici Pitic!

HANSEL: Nici nu vroiam să spunem așa ceva. (Gretel se ascunde în spatele lui) Ne gândeam că ai putea fi (încercând să-l flateze)... Micul Prinț.

GRETEL: (dezaprobator) Așa murdar? Nu cred.

COPIIUL: Uite, ce e! Vă spun cine sunt, dar după aceea vă evaporați. Da? Vreau să rămân singur.

Copiii îl aprobă.

COPIIUL: Sunt un copil din realitate. Mă cheamă Mihai, am șase ani și sunt elev la școala numărul nouă din sectorul patru. Mulțumiți?!

După o clipă de stupefacție, cei doi frați reacționează în același moment.

HANSEL și GRETEL: Ura! Ura!

COPIIUL: (mirat) Ce v-a apucat?

HANSEL: (încântat, arată sala) Ești de acolo?

GRETEL: Hai să te pup!

HANSEL: Povestește-ne despre lumea ta...

GRETEL: (sălii) Nu știm mai nimic despre voi. (apoi copilului) Hai, povestește-ne!

HANSEL: Te rugăm! Cum e pe la voi?

Copilul ezită puțin, apoi, flatat de atenția acordată, începe să povestească.

COPIILUL: Păi, cum să fie... rău.

GRETEL: Rău?

COPIILUL: Da, rău. În primul rând ești nevoit să te trezești în fiecare dimineață la șapte.

GRETEL: Ca să mănânci dulciuri!

COPIILUL: Nu! Ca să te duci la școală!

GRETEL: Unde?

HANSEL: (explicativ, lui Gretel) În cușcă la Baba Cloanța.

GRETEL: Aha!

COPIILUL: Cam așa ceva. E groaznic...

GRETEL: Ce vă fac acolo?

COPIILUL: Eh! Da' ce nu ne fac teroriștii ăștia de profesori? Ne ascultă tot felul de lecții grele.

GRETEL: (contrariată) Lecții?

COPIILUL: Da. Și dacă te prind cumva că nu ți-ai făcut tema, pac! Imediat îți pun un patru în carnet. Nu-i interesează deloc problemele pe care le ai tu acasă, din cauza asta.

GRETEL: Ce probleme?

HANSEL: (fetei, doct) Probleme pe bază de nuia, dragă. Nimic nu înțelegi!

GRETEL: Aha... Dar acasă, ce faci?

COPIUL: Mă uit la filme cu karate... Asta până când apare tata și stinge televizorul, bineînțeles. Pe motiv că ar fi mai bine să-mi fac temele sau să mă culc. Asta-i viață?!

HANSEL și GRETTEL: Nu e!

Hansel și Gretel îi dau dreptate lui Mihăiță, cu toate că n-au înțeles mare lucru din povestea lui.

GRETEL: E greu la voi, nu zic nu... Dar nici pe aici nu-i grozav. Mai ales acum. Spune-i tu Hansel!

HANSEL: Dispar o mulțime de povești. Și toți cred că voi sunteți vinovați pentru asta. Spun că nu mai credeți în ele ca altădată.

COPIUL: Asta cam așa e... (încurcat) Dar nici ce ne-au făcut personajele negative ieri n-a fost frumos deloc. Ne-au fugărit toată ziua ca pe niște bandiți. Vroiau să ne mănânce. Noroc că am căzut în prăpastia asta și am scăpat de ei.

Scena 3

Copilul, Hansel, Gretel, Actorul

Din prăpastie se aude strigătul Actorului.

ACTORUL: Mihai! Mihai! Scoate-mă de aici!

COFILUL: Întinde mâna și nu mai țipa.

ACTORUL: Aoleu! Toate mă dor. Nu mai trage așa, că mă dezmembrezi.

HANSEL: Cum vrei să te scoatem altfel?

ACTORUL: Ușurel, ușurel, să nu mă împrăștiați. Vai, ce mă doare!

GRETEL: Nu te mai văicări atât. E rușinos!

HANSEL: De ce-l necăjești? Nu vezi cum arată, sărăcuțul?! E lovit peste tot. Are hainele rupte.

ACTORUL: Câtă dreptate are băiatul ăsta drăguț. Cum te cheamă pe tine, micuțule?

HANSEL: Eu mă numesc Hansel. Iar fetița aceea, urâtă și obraznică, e sora mea, Gretel.

Gretel îi scoate limba ei lungă și roșie lui Hansel.

ACTORUL: Aaaa! Uitasem unde sunt! (privindu-i cum se strâmbă unul la celălalt) Bine, dar voi trebuia să fiți doi copii cuminți. Hei! Ce faceți? (apoi lui Mihai, disperat) Vezi, toate astea se întâmplă din cauza ta! Treci și citește-le povestea! Vreau să plec acasă!

COFILUL: Nu ne-am înțeles să nu te mai agiți?

ACTORUL: Cum să nu mă agit? Ai uitat ce ni s-a întâmplat aseară? (privind disperat în jur) Dacă ne iau iar urma? Dacă se întorc? Dacă-și aduc și prietenii?!

Scena 4

Aceiași, Albă ca Zăpada

Albă ca Zăpada intră alergând în scenă.

ALBĂ CA ZĂPADA: Aici erați! Era cât pe ce să nu vă recunosc! V-am căutat toată noaptea, dar n-am dat de voi nicăieri.

ACTORUL: (artăgos) Las' că a dat mămica ta, domnișoară. Aseară. O clipă mai lipsea și harșt! Ne făceau felul!

HANSEL: Să nu vorbești urât cu Albă ca Zăpada!

GRETEL: S-o lași în pace, artăgosule!

ACTORUL: la auzi! Acum te pomenesti că ați vrea să-mi cer și iertare, nu? Scuzați-mă atunci, pentru că am fost fugărit nevinovat toată ziua de ieri.

ALBĂ CA ZĂPADA: Am un mesaj...

ACTORUL: Păstrează-l!

ALBĂ CA ZĂPADA: Vrajitorul din Oz vă așteaptă la palat. Mi-a promis că vă ajută să vă întoarceți acasă.

ACTORUL: (suspicios) A promis el așa ceva?

ALBĂ CA ZĂPADA: (ezitant) Da. Urmați-mă.

ACTORUL: O clipă, Mihai. Aici ceva nu e în regulă. Am impresia că vor să ne întindă o cursă.

ALBĂ CA ZĂPADA: (inocentă) Noi?

GRETEL: Ce zice?

ALBĂ CA ZĂPADA: (explicativ lui Gretel) Zice că vrem să le întindem o cursă.

GRETEL: (prețioasă) Trebuie să le întindem o cursă! (telefonul fără fir, către Hansel)

HANSEL: Trebuie s-o întindem!

Hansel preia ștafeta și o transmite copiilor din sală.

COPILUL: (oftând) Exagerezi...

ACTORUL: Dați-mi voie! Vă rog, dați-mi voie! Dacă Vrăjitorul din Oz e într-adevăr atât de generos pe cât pretinde, de ce nu ne-a trimis acasă de la bun început? Sau de ce ne-a adus aici? (sălii) Sunt din ce în ce mai sigur că el ne-a adus.

ALBĂ CA ZĂPADA: Păi... (ezitând) N-am voie să-ți spun. Nu pot!

ACTORUL: Aha! (copiilor) Ați văzut că am avut dreptate?! Vroiau să ne întindă o cursă!

COPILUL: Nu te supăra Albă ca Zăpada, dar dacă nu ne spui ce se petrece, nu mergem nicăieri. Mi-a ajuns ce am pățit aseară. Era cât pe ce să-mi sparg capul.

ALBĂ CA ZĂPADA: (încurcată) Bine. Vă spun.

ACTORUL: Acum ne spune altă minciună.

ALBĂ CA ZĂPADA: N-am mințit! Chiar vrea să vă trimită acasă... Cu o condiție, însă. (cu ochii în pământ) Vrea să ne ajutați. Să salvați Lumea Poveștilor!

ACTORUL: Cum?

ALBĂ CA ZĂPADA: Spunea că ați găsit singuri soluția și i-ați spus-o Lupului din povestea Scufița Roșie. Iar Lupulețul nostru, cum e slobod la limbă, s-a lăudat la toată lumea.

ACTORUL: Aaaa! Filmulețul? Dar noi am spus-o numai așa... într-o doară.

ALBĂ CA ZĂPADA: (mirată) Într-o doară?

GRETEL: (lui Hansel) Zice că suntem într-o doară!

HANSEL: (actorului) Domnule, noi nu suntem într-o dungă!

ALBĂ CA ZĂPADA: Bine! Dacă nu vreți, atunci rămâneți aici, să vă găsească Mama Vitregă! (copiilor) Urmați-mă! Întârziem la bal!

COPIIUL: (lui Gretel) Despre ce bal vorbește?

GRETEL: (în șoaptă) Se ține în castelul din povestea Cenușăresei. Acolo luăm noi cele mai importante hotărâri....

HANSEL: (către Gretel) Urmează-mă!

Cei trei se îndreaptă spre ieșire. Copilul vrea să-i urmeze, dar Actorul îl oprește.

ACTORUL: Ce faci, vrei să te sinucizi?!

COPILUL: Dacă rămânem aici, o încurcăm și mai rău. Măcar așa ni se oferă șansa să ajungem acasă.

ACTORUL: Uf! Bine, să mergem.

COPILUL: Stați, așteptați-ne! Venim și noi!

Actorul și Copilul ies și ei. Scena se întuneacă.

Scena 5

Actorul, Copilul, Balaurul, figurație

Sala de bal din povestea Cenușăresei poate fi reprezentată tot cu ajutorul elementelor ce alcătuiau, până nu demult, pădurea. De exemplu, copacii se pot încolona simulând niște coloane de marmură, ce urmează să îngrădească viitorul spațiu de joc. Iar lumina difuză și muzica de bal pot întregi atmosfera unei seri deosebite. Pe măsură ce scena se luminează, își fac apariția și personajele de poveste cu care copiii s-au întâlnit de-a lungul spectacolului. Acestea se reunesc în grupulețe mai mici și încep să vorbească în șoaptă. La scurtă vreme își fac apariția și Actorul și Copilul, cu niște șepcuțe de pitici pe cap.

ACTORUL: (privind în jur, disperat) Ce frică îmi e. Am senzația că toată lumea ne privește.

COPILUL: Ți se pare. Nu ne mai recunoaște nimeni. Uită-te și tu puțin la noi. Suntem murdari, plini de praf...

ACTORUL: Și de vânătăi. Ai dreptate.

COPIILUL: Unde mai pui că mai avem și șepcuțele astea de pitici, de la Albă ca Zăpada.

ACTORUL: (plângăcios) Aaaa! Balaurul! Gata! Ne putem lua adio de la viață.

COPIILUL: Stăpânește-te!

BALAUURUL: (Actorului) Ne cunoaștem de undeva?

ACTORUL și COPIILUL: Nu.

BALAUURUL: Ciudat! Simt miros de om prin preajmă...

COPIILUL: Suntem pitici. Eu sunt Mutulică, iar el e Morocănosul.

BALAUURUL: Serios? Hm... Totuși, miroase a carne de om pe aici. (adulmecă sala) Simt miros de copii!

Balaurul se îndepărtează, mirosind spectatorii. Actorul e înnebunit de frică, dar Mihăiță îl încurajează.

COPIILUL: Liniștește-te! Acum apare Vrajitorul și ne trimite acasă.

ACTORUL: Oare?

COPIILUL: Sunt sigur de asta.

ACTORUL: Doamne, vreau acasă! Promit să fac cel mai grozav filmuleț din viața mea. Îi voi convinge pe copii să creadă din nou în existența poveștilor. Numai ajută-ne, te rog, să ajungem acasă!

Scena 6

Aceași, Vrajitorul

Intrarea Vrajitorului din Oz trebuie să fie una cu totul neașteptată. De exemplu, înaintea apariției lui, pot exploda pe scenă niște artificii.

COPIIUL: (îi dă un cot Actorului) Ce-ți spuneam adineauri? Uite-l!

VRĂJITORUL: Dragii mei, mă bucur că v-ați adunat într-un număr atât de mare la sărbătoarea noastră. (urale) Mai ales că aceasta nu e una oarecare.

GRETEL: Atunci cum e?

HANSEL: (în șoaptă) Însemnată, desigur.

GRETEL: Însemnată cu ce?

VRĂJITORUL: Avem de luat o hotărâre grea. Din această cauză, am și lăsat pentru sfârșitul întrevederii noastre citirea plângerilor...

LUPUL: Bravo! Uuuu!

SCUFIȚA ROȘIE: De ce? Ce poate fi mai important decât asta?! Lupul din povestea noastră trebuie schimbat!

OGLINDA: Și Prințul nostru.

MAMA VITREGĂ: Și Piticii! Au dat toți bir cu fugiții!

VRĂJITORUL: Liniște!

Se iscă hărmălaie. Vrajitorul face un gest prin care îi amuțește pe toți. Mai puțin pe Lup.

VRĂJITORUL: Liniște! Avem lucruri mai importante de discutat! Lumea noastră moare, fraților! Poveștile dispar una câte una acum, când oamenii nu le mai acordă atenția cuvenită. Părinții nu mai citesc, copiii nu mai ascultă. Și, uite așa, ajung să nu mai creadă în existența noastră...

LUPUL: (plângând impresionat) Foarte urât din partea lor!

Scufița îi face semn să tacă. Încep și ceilalți să prindă glas.

VRĂJITORUL: Nu văd decât o singură scăpare: trebuie să-i câștigăm din nou de partea noastră! Să reînnodăm pactul stabilit între noi și realitate, cu mult timp în urmă. Pe vremuri, basmele îi învățau pe oameni să separe binele de rău, preschimbându-le astfel viața într-o poveste. Iar oamenii, la rândul lor, transformau poveștile noastre în realitate, alimentându-le în permanență cu credința și dragostea lor.

LUPUL: Texte!

SCUFIȚA ROȘIE: Scoateți-l afară! Iar a băut din vinul Bunicuței!

Tocmai când lucrurile încep să se precipite, Vrajitorul face un alt gest prin care îi împietrește pe toți.

VRĂJITORUL: M-am gândit și cum am putea să-i recâștigăm. (indică sala) Aducându-i, pe rând, aici, în Lumea Poveștilor. (apoi celorlalte personaje) Priviți! În această seară avem printre noi doi dintre ei: un adult și un copil. Rămâne să hotărâți voi ce vom face cu ei.

Scena 7

Aceiași

Vrăjitorul din Oz redă din nou mobilitatea adunării, după care dispare, la fel de neașteptat și de spectaculos cum a și apărut. Personajele de poveste rămase strâng cercul în jurul intrușilor.

BALAUURUL: Să-i pedepsim!

MAMA VITREGĂ: Da! Să plătească pentru poveștile dispărute!

ALBĂ CA ZĂPADA: Nu, stați! Mai bine îi rugăm să ne ajute. Sunt oameni de seamă!

ACTORUL: Noi? Ne confundați! (disperat) Ce aveți cu noi?!

ALBĂ CA ZĂPADA: Tu le citești micuților din țara ta poveștile noastre.

ACTORUL: Asta vreți? Bine! Promit! Voi face niște emisiuni fabuloase. Îi voi convinge pe copii să vă citească din nou poveștile. Numai lăsați-ne să plecăm acasă!

SCUFIȚA ROȘIE: Doi oameni nu sunt de ajuns. Să aducem mai mulți, din toate colțurile lumii lor...

GRETEL: Să aducem și copii!

ALBĂ CA ZĂPADA: Și actori. (accentuează cuvântul, plină de importanță)

SCUFIȚA ROȘIE: Sau cărturari.

LUPUL: Minunat! Îi adunăm pe toți și pe urmă dăm cu ei în populație!

SCUFIȚA ROȘIE: Afară!!

LUPUL: (luptându-se) Nu plec nicăieri!

MAMA VITREGĂ: De unde vom avea noi garanția că se țin de cuvânt?! Ăștia sunt toți niște mincinoși.

OGLINDA: Așa e! Sunt niște mincinoși!

MAMA VITREGĂ: Mai bine să votăm, dacă să-i omorâm sau nu! Eu sunt pentru! (acoliților ei) Labele sus!

SCUFIȚA ROȘIE: N-o scoatem la capăt așa! Știți doar că bunii și răii sunt la fel de mulți. Votăm degeaba!

LUPUL: Poate că unii sunt de altă părere... Nu e obligatoriu să votăm în turmă!

BALAUURUL: Scoateți-l afară pe trădător. Precis l-au cumpărat cu ceva!

MAMA VITREGĂ: Să-i omorâm pe intruși!

Vacarm. Se stinge lumina.

Scena 8

Actorul, Copilul, apoi Tatăl

Din momentul în care se face întuneric, muzica de bal se confundă cu muzica din sufragerie. Încep să se distingă, din ce în ce mai clar, și vocile musafirilor. Are loc revenirea în realitate, ca într-un flash-back.

ACTORUL: Mihai! De ce nu ești cuminte? De ce-ai stins lumina?

COPIILUL: N-am stins-o eu.

ACTORUL: Dacă n-ai stins-o tu, atunci cine a făcut-o? Te pomenști că oi fi stins-o eu, care nici măcar nu m-am mișcat de pe scaun. Te rog frumos s-o aprinzi imediat!

COPIILUL: Nu găsesc veioza.

ACTORUL: Cum n-o găsești? Doar era pe noptieră...

Începe să bâjbâie și el, până când găsește veioza și o aprinde.

ACTORUL: Așa... Unde rămăsesem? La trucaje...

COPIILUL: Îmi pare rău pentru tot ce-am spus adineauri. Am fost nepoliticos...

ACTORUL: Da... Sunt trucaje.

COPIILUL: (se abține să nu râdă) ...chiar dacă am avut dreptate.

ACTORUL: Numai că, vezi tu Mihai, dacă eu n-am cunoscut-o pe Cenușăreasa și n-am adus-o cu adevărat în emisiunea mea, asta nu înseamnă că ea nu poate exista... undeva...

COPIILUL: Ei, na! Nu mai sunt pici de grădiniță. Numai ei cred că pot vorbi sau că-și pot lega șireturile împreună cu Hansel și Gretel.

ACTORUL: Poate că au dreptate...

COPIILUL: Nu sunt reali! Nu-i putem atinge!

ACTORUL: Dacă nu-i putem atinge, asta nu înseamnă că nu sunt reali.
(deschide cartea de povești) Ce vezi aici?

COPIILUL: O carte.

ACTORUL: Eu văd o poartă. Fiecare carte deschisă poate fi o poartă către o altă lume. În cazul nostru, (indică titlul cărții) Lumea basmelor. Imaginează-ți un loc în care personajele de poveste își duc traiul asemeni nouă...

COPIILUL: (îl întrerupe, ceva mai interesat) O lume paralelă?

ACTORUL: De ce nu?

COPIILUL: Bine, dar poveștile sunt scrise de oameni. Unde și-ar putea găsi locul o asemenea lume?

ACTORUL: (indică inima copilului) Aici. Și atâta timp cât va rămâne acolo, lumea din jurul nostru va fi mai bună. Noi vom fi mai buni.

Se aud pași.

COPILUL: Vine tata. Să-i spui că dorm.

Mihai se bagă în pat și se preface că doarme.

TATĂL: Doarme?

Actorul îi face semn că da.

TATĂL: Meriți un premiu.

ACTORUL: L-am primit deja. Mi-a venit o idee foarte drăguță pentru un filmuleț...

TATĂL: Zău? Și cum se va numi?

ACTORUL: Știu și eu ... "Minunea" sau, poate, mai bine... "Viața ca o poveste".

După ce Tatăl și Actorul închid ușa, Mihai privește pe rând telecomanda și cartea. După o clipă de ezitare, deschide cartea de povești cu "Prâslea cel voinic și merele de aur" și începe să citească. Pereții camerei se luminează, iar în spatele lor se pot distinge umbrele personajelor de poveste. Se aud bătăile unei inimi.

CORTINA

Alunecând într-o prună

(comedie într-un act)

Premiul I, Secțiunea teatru pentru copii,
Concursul de scenarii radiofonice, ediția 1999,
Societatea Română de Radiodifuziune

Personajele:

BĂIEȚELUL ..... victima

FRATELE MAI MARE ..... agresorul, aflat în strânsă legătură
de rudenie cu Băiețelul

PRIETENUL ..... pacificatorul moralist, băiețel de asemenea

SÂMBURELE ..... bătrânelul simpatic, corpolent și tradiționalist

VIERMELE ..... domnul cu ochelari, uscățiv și, bineînțeles,
în total contrast cu Sâmburele, nonconformist

PRIMUL ȘI ULTIMUL ACT

Băiețelul și prietenul său se găsesc în grădina din spatele casei, lângă unicul copac care o compune - un prun. Se aud punși foșnind. Ciripit de păsărele și șoapta copacului. Pe scurt, zgomotele specifice unui cules de prune.

BĂIEȚELUL: Strânge-le mai repede! Trebuie să apară dintr-un moment în altul!

PRIETENUL: (calm) N-are decăt.

BĂIEȚELUL: Vrei să mă omoare în bătaie?

PRIETENUL: Atâta timp cât are nevoie de tine, nu-ți va face nimic... grav.

BĂIEȚELUL: Bine, bine, dar după ce strângem prunele?

PRIETENUL: (corectându-l) După ce îi strângem prunele.

BĂIEȚELUL: (trist) Da, da. După ce îi strângem prunele. Uf! Niciodată nu e în stare să facă treaba pe care i-o dă mama!

PRIETENUL: (plin de importanță) Dacă nu vei lua atitudine, te va trata mereu ca pe un sclav!

BĂIEȚELUL: Ultima dată când „am luat atitudine”, m-a ras pe cap în toiul nopții. (necăjit) Am fost nevoit să suport luni de zile batjocura tuturor colegilor.

PRIETENUL: Și cum ai luat atitudine? Scuză-mă că te întreb.

BĂIEȚELUL: Cum să iau? L-am spus mamei! Normal.

PRIETENUL: (doct) Veșnica greșeală.

BĂIEȚELUL: Nici măcar nu l-a urecheat. L-a făcut doar o mică morală. (imitând-o) „Nu ți-am spus să nu-l mai necăjești pe frățiorul tău mai mic?! Dacă nu te potolești, să știi că nu mai primești bani de buzunar!”

PRIETENUL: Și n-ai învățat nimic?

BĂIEȚELUL: (oarecum încântat) Ba da. Să tac și să înghit. Dacă fac tot ce spune el, fără să-l pâresc. Așa nu mă bate.

PRIETENUL: (cu un ton matur) Nu asta trebuia să înveți, nefericite!

BĂIEȚELUL: Dar ce anume?

PRIETENUL: Părinții nu trebuie folosiți pe post de judecător, ci de sperietoare.

BĂIEȚELUL: (confuz) Sperietoare? Pentru cine?

PRIETENUL: Pentru frații mai mari, evident.

BĂIEȚELUL: Nu pricep nimic!

PRIETENUL: Nici n-ai cum, dacă nu mă asculți cu atenție. Uite, pentru că-ți sunt prieten, îți voi împărtăși o parte din trucurile mele. Am doi frați mai mari, cu care mă înțeleg de minune. Cum crezi că am reușit performanța?

BĂIEȚELUL: Cum?

PRIETENUL: Regula nr. 1: Să nu-i amesteci niciodată pe adulți în disputele voastre! (*confidențial*) Nu mai știi să se joace. Așa că nici asemenea probleme nu mai știi să rezolve. Îi depășesc!

BĂIEȚELUL: Corect!

PRIETENUL: Regula nr. 2: Trebuie exploatate toate viciile (*accentuat, plin de importanță*) fratelui mai mare.

BĂIEȚELUL: Toate vi... cum?

PRIETENUL: (*explicativ*) Viciu. Defect. Nărav prost. Obişnuință rea.

BĂIEȚELUL: (*edificat*) Aha! Obişnuință rea.

PRIETENUL: (*exemplifică pe degete*) Chiulul de la ore. Note proaste, nedeclarate oficial. Bani furați din buzunarul părinților.

BĂIEȚELUL: Din poșeta mamei. De la tata nu ia niciodată, pentru că îi numără.

PRIETENUL: În sfârșit, chestiuni importante. Trebuie avute în vedere doar chestiunile importante. Marile lui...

BĂIEȚELUL: Vicii.

PRIETENUL: Defecte. De ce?! Pentru că ele vor fi folosite în regula nr. 3.

BĂIEȚELUL: (îngrijorat) Câte reguli sunt în total?

PRIETENUL: Trei. Așadar, regula nr.3: Fratele mai mare trebuie amenințat constant că va fi...

BĂIEȚELUL: Pârât!

PRIETENUL: Demascat! Lucru care va declanșa un imens scandal intrafamiliar. Discuții aprinse...

BĂIEȚELUL: (amuzat) ...cu palme și picioare. Bum, bum! Trosc! Pleosc!

PRIETENUL: (insinuant) Asta, bineînțeles, dacă nu are față de tine un comportament cel puțin decent.

BĂIEȚELUL: (după un timp de gândire) Adică să-l șantajez?

PRIETENUL: În sfârșit.

BĂIEȚELUL: Ce idee bună. (meditativ) Să-l șantajez.

PRIETENUL: (plin de sine, își aranjează ochelarii pe nas) Asta nu este o simplă idee, dragul meu. E o artă! Arta de a supraviețui acasă, la școală, la joacă...

Fratele mai mare își face apariția prin spatele lor și-l pocnește „amical”, peste ceafă, pe mult prea importantul vorbitor.

FRATELE MAI MARE: Ce faceți, maimuțelor? Stați la taclale, ai? Nu v-am ordonat să strângeți prunele?!

PRIETENUL: De ce dai, măi?

FRATELE MAI MARE: Pentru că n-am plăcerea să dau prea des. Pe ăsta îl caftesc zilnic (îl lovește și pe Băiețel), da' pe tine nu te prind decât atunci când vii în vizită. Așa că, de ce-aș rata ocazia?

Fratele mai mare îl mai lovește încă o dată pe Prieten.

BĂIEȚELUL: (revoluționar) Dacă îl mai lovești, am să te...

FRATELE MAI MARE: (râzând) Ai să mă, ce? Ai de gând să mă bați cumva?!

BĂIEȚELUL: Nu... Te voi șantaja!

PRIETENUL: Tac! (încearcă să-i acopere gura Băiețelului)

FRATELE MAI MARE: Poftim?

BĂIEȚELUL: Da. Te voi șantaja! Dacă nu vei avea față de mine un comportament cel puțin decent, am să-i spun mamei că...

FRATELE MAI MARE: Ce ai de gând să-i spui mamei?

PRIETENUL: (Fratelui mai mare) Glumește. (apoi Băiețelului) Hai să mergem în casă!

BĂIEȚELUL: Am să-i spun mamei... (apoi Prietenului care-l trage de mânecă, încercând să-l oprească) Lasă-mă! (din nou Fratelui mai mare)... că nu te speli pe dinți!

Prietenul se pleznește peste frunte, șoptind un „Șșșș”. E disperat că „învățăcelul” nu a înțeles mai nimic din teoriile sale.

FRATELE MAI MARE: Știe.

BĂIEȚELUL: (*perseverând*) Bine. Atunci îi voi spune că dai mâncarea câinelui, în loc s-o mănânci tu!

FRATELE MAI MARE: Mama-l iubește pe Rex.

BĂIEȚELUL: Atunci am să-i spun că...

PRIETENUL: (*sărindu-i în ajutor*) Că furi bani din buzunarul părinților!

FRATELE MAI MARE: (*Prietenului*) Aha! Deci dumneavoastră erați capul răutăților. (*îi prinde de urechi*) Ascultați aici, picilor!

PRIETENUL: Au! au!

BĂIEȚELUL: Lasă-ne!

FRATELE MAI MARE: Mama nu știe niciodată cât are în buzunar. Așa că n-aveți cu ce să mă șantajați. E clar?

PRIETENUL: Noi, de fapt, nici n-am vrut să...

FRATELE MAI MARE: Liniște!! Terminați odată, n-am timp de pierdut cu prostiile voastre! (*Băiețelului*) Tu, mucea, du prunele-n bucătărie. (*apoi Prietenului*) Și tu șterge-o la tine acasă, până nu te pocnesc.

Prietenul așteaptă să se îndepărteze și, când ajunge la o distanță „strategică” față de Fratele mai mare, începe să strige și să-l amenințe.

PRIETENUL: Am să te pun eu la punct, brută ce ești! Ajungi tu la mâna mea!

FRATELE MAI MARE: Întinde-o de aici, găză ochelaristă, să n-o iau după tine!

Se preface că vrea să fugă după el.

FRATELE MAI MARE: (Băiețelului) Ce-ai rămas pironit? Nu ți-am spus să duci prunele în bucătărie?!

BĂIEȚELUL: Nu mă iei și pe mine la fotbal?

FRATELE MAI MARE: Nu merg la fotbal.

BĂIEȚELUL: Ba da! Numai atunci te dai cu after-shave-ul lui tata.

FRATELE MAI MARE: N-ai auzit ce ți-am spus, mucosule? Ești surd? Valea în casă!

BĂIEȚELUL: (demn) Nu sunt nici surd, nici mucos. Te rog să nu mă jignești!

FRATELE MAI MARE: Ascultă aici, piciule! Eu îți spun cum vreau. Mucos, picioman, găzoman sau prostovan! Și acum valea-n casă, că n-am timp de tine. Am întâlnire... (pleacă fluierând, strigând de departe) Sper că nu le-ai cules cu viermi și de data asta.

BĂIEȚELUL: (sălii) De ce mă umilește de fiecare dată așa? Numai pentru că sunt mai mic? Dar sunt fratele lui mai mic. Nu un străin oarecare. Niciodată nu vrea să mă ia cu el la joacă, la fotbal sau la întâlnire... (nu înțelege semnificația cuvântului) Bătai am încasat de la el cu grămada, dar nu asta mă deranjează cel mai mult. De când mă știu, nu cred să-l fi auzit vreodată spunându-mi pe nume. Mereu îmi scornește câte o poreclă. Mă strigă „mucosule” sau „piciule”... Niciodată nu mi-a spus pe nume. De parcă i-ar fi fost rușine cu mine.

În timp ce puștiul plânge, scena se întunecă. Pe ultimele lui replici zgomotele naturii încetează, devenind atenuate. Sunetele sunt înlocuite apoi de o muzică stranie, ușor înfundată, prefigurând apariția viermelui cu ochelari, de vârstă medie. Acesta se leagănă într-un șezlong, care scârțâie din ce în ce mai pregnant pe parcursul următoarelor replici. Viermele citește ziarul și, atunci când vorbește, sâsâie.

BĂIEȚELUL: Uneori, îmi vine să fug undeva. Într-un loc în care să nu mă găsească nimeni. Nici el, nici mama și nici tata! Să mă fac mic, mic de tot, ca Tom Degețelul și să mă ascund după o frunză. Ce păcat că nu m-am născut atât de mititel, pentru că de considerat, oricum, așa mă consideră cu toții.

VIERMELE: Ai încetat cu sssmiorcăiala?

BĂIEȚELUL: (după un moment de zăpăceală) Tu cine ești?

VIERMELE: (iritat) În primul rând, ssstimate piticot, te rog să nu mă tutuiești! Aș putea să-ți fiu tată. Iar în al doilea rând, cred că eu aș fi cel îndreptățit să-ți pun această întrebare. Cu toate că nici la prima n-am primit încă un răspuns.

BĂIEȚELUL: Vă rog să mă scuzați, dar eu...

VIERMELE: Nici un dar! Te rog să-mi spui imediat cine ești și ce cauți în locuința mea?!

BĂIEȚELUL: (privind în jur) În locuința dumneavoastră?

VIERMELE: (revoltat) Nu. Asta este culmea! Culmea neobrăzării!! Te pomenești că nici măcar n-ai observat când mi-ai invadat casa?!

Viermele

BĂIEȚELUL: Eu?! Domnule...

VIERMELE: Vierme. (înclinându-se) Micul-vierme-mâncător-de-prune. Încântat. (aparte) Mă rog, mai mult sau mai puțin...

BĂIEȚELUL: (speriat, se trage un pas în spate) Vierme?! Dar nu există viermi atât de mari!

VIERMELE: Fii liniștit, vei crește și tu. (îl bate pe creștet) Proporțional cu obrăznicia.

BĂIEȚELUL: Dar eu nu sunt vierme. Sunt un copil.

VIERMELE: Bineînțeles că ești un copil. Adică, un pui de vierme.

BĂIEȚELUL: (din ce în ce mai agitat) Sunt un pui de om!

VIERMELE: Uite ce-ți propun eu. Hai să ne înțelegem viermănește. Tu ai intrat în locuința mea, care este cea mai curată și mai bine întreținută prună din acest copac...

BĂIEȚELUL: Prună? Sunt într-o prună?

VIERMELE: (imperturbabil)... ai început să-mi vorbești la „per tu”. Nu mi-ai răspuns la nici o întrebare. Iar acum, nu știu în ce ssscop, dar am să aflu, te prefaci că nu știi unde ai intrat. Probabil, intenționezi să te muți aici. Dacă acesta îți este ssscopul, țin să te anunț că n-ai să reușești decât peste cadavrul meu!

Se aude un geamăt, de parcă cineva s-ar fi sculat din somn. Este Sâmburele, care e deranjat de zgomotul făcut de cei doi și mormăie ceva indescifrabil.

BĂIEȚELUL: Eu nu vreau să mă mut aici. Vreau doar să știu unde mă aflu.

VIERMELE: Acum că ai aflat, te sssfătuiesc prietenește să-ți alegi altă prună!

BĂIEȚELUL: N-am cum să ocup nici o prună, fiindcă sunt prea mare. Eu nu intru în prune, ci le mănânc! Uneori, chiar cu viermi cu tot!

VIERMELE: Am intuit eu cu cine am de-a face.

BĂIEȚELUL: (aparte) Cred că visez. Sigur am un coșmar. Când duc o viață atât de agitată, nici nu-i de mirare.

VIERMELE: (nervos) Te rog să ieși imediat din pruna mea!

BĂIEȚELUL: Prima dată trebuie să-mi demonstrezi că mă aflu într-o prună!

VIERMELE: (îndulcind puțin tonul) Poftim? Dragul meu viermișor, mititel...

BĂIEȚELUL: Nu sunt viermișor și nici mititel nu sunt!

VIERMELE: Bine, atunci măricel. Dacă ai probleme comportamentale, te sfătuiesc să te adresezi unui viermuloi de medic. Iar pe mine, te rog, să mă lași în pace!

BĂIEȚELUL: Vreau să știu dacă sunt într-o prună. Unde e fereastra?

VIERMELE: (cu milă) Dragul meu, dar până și un copil știe că prunele n-au ferestre.

BĂIEȚELUL: (aproape plângând) Vreau să ies de aici! Vreau să mă trezesc!

VIERMELE: Ce mă fac cu el? Viermișorul ăsta e bolnav rău. Ce să mă fac cu el?!

Sâmburele se întinde și cască zgomotos. Nu e foarte supărat că l-au trezit, dar e curios să afle cine este micuțul.

SÂMBURELE: (cască) Că vreți cu tot dinadinsul să mă trezesc, am înțeles. Dar, de ce anume vreți asta, n-am s-o pricep nici după ce-o voi face.

VIERMELE: (nervos) Ca să te întinzi și să mai caști vreo două ore, în timp ce alții îmi invadează casa!

SÂMBURELE: (căscând iar) Vroiai să spui, îți invadează casa, nu? Doar eu sunt Sâmburele prunii, deci proprietarul!

VIERMELE: Nu e adevărat! Eu sunt proprietarul de drept al acestei minunate locuințe. Sau prune, cum vrei să-i spui. Iar intrussul e el.

SÂMBURELE: (jovial) Ba tu ești!

VIERMELE: Ba el!

SÂMBURELE: Ba tu! Iar el cred că este un puști foarte simpatic.

BĂIEȚELUL: (Sâmburelui) Scoate-mă de aici, te rog! Vreau să plec acasă!

SÂMBURELE: (Viermelui) Care are și o casă.

BĂIEȚELUL: Am și părinți, și un frate mai mare.

SÂMBURELE: Ai auzit? (împăciuitor) Are și-o familie de care, probabil, s-a pierdut.

BĂIEȚELUL: Nu m-am pierdut. Acum câteva momente, eram în grădină și culegeam prune...

VIERMELE: (Sâmburelui) Am uitat să te informez că are „probleme“.

BĂIEȚELUL: (nervos, Viermelui) N-am nici un fel de probleme!

SÂMBURELE: În mod sigur e puțin dezorientat. (Băiețelului) Hai, hopa sus!

Sâmburele îl ia în brațe pe Băiețel. De sus, coboară o sfoară, pe care copilul o prinde și se cațără pe ea.

SÂMBURELE: Apucă codița! Așa! Acum aruncă o privire afară. (Viermelui) Cu copiii trebuie să ai răbdare, Viermișorul. Trebuie să știi să te porți.

VIERMELE: Și răbdarea mea are o margine!

BĂIEȚELUL: (strigând) Sunt într-un prun! Sunt într-un prun gigant!

VIERMELE: (Sâmburelui) Poftim!

SÂMBURELE: Răbdarea ta are o margine cam îngustă. Unui copil e important să-i explici întotdeauna lucrurile pe care nu le înțelege. Altfel cum ai vrea să învețe? Sau te pomești că tu te-ai născut învățat?!

Băiețelul alunecă pe codiță, înapoi, în interiorul prunii.

BĂIEȚELUL: (aparte) Sunt într-o prună. Am alunecat într-o prună.

VIERMELE: Da! M-am născut învățat, na! Sssâc! (mândru) Am fost, sunt și voi fi un autodidact! Singur mi-am explicat și-am înțeles toate lucrurile pe care, oricum, le știam deja.

SÂMBURELE: (Viermelui) Se vede. (apoi Băiețelului) Eh, acum te-ai lămurit?

BĂIEȚELUL: Da. Sunt într-o prună. De fapt, nu! Tot n-am înțeles cine ești tu. Sâmburele sau pruna?

SÂMBURELE: Pulpa și sâmburele unui fruct sunt una! Se nasc împreună, se dezvoltă și apoi... se separă, ușor...

BĂIEȚELUL: Așa deci. (pipăie decorul) Sunt într-o prună.

VIERMELE: (disprețuitor) A sosit momentul revelației.

BĂIEȚELUL: Înseamnă că mi s-a îndeplinit dorința.

SÂMBURELE: Care dorință, pușor?

BĂIEȚELUL: De fiecare dată când fratele meu mă bătea sau râdea de mine, mă rugam fierbinte să mă fac mititel. Și să mă ascund într-un loc în care să nu mă mai găsească niciodată.

VIERMELE: (mai prietenos) Te bătea?

BĂIEȚELUL: Cel puțin, o dată pe zi.

SÂMBURELE: (revoltat) Și de ce nu-l spuneai părinților?!

BĂIEȚELUL: (trist) Am încercat de vreo câteva ori, dar pe urmă tot cu el rămâneam singur acasă sau la școală.

VIERMELE: (Sâmburelui, la ureche) Ce e aia școală?

SÂMBURELE: Dar părinții tăi unde plecau?

BĂIEȚELUL: Cum, unde? La serviciu!

SÂMBURELE și VIERMELE: (nedumeriți) La serviciu?

VIERMELE: De ce?

BĂIEȚELUL: Să muncească...

SÂMBURELE: Săracii.

VIERMELE: Câtă risipă de energie!

BĂIEȚELUL: Păi, cum să trăim altfel? Dacă ei n-ar munci, n-am mai avem bani pentru mâncare, pentru haine sau chirie.

SÂMBURELE: Chirie?

VIERMELE: Da, da, chirie! Ce te miri așa?! Nu-ți dai seama ce dramă se dezvăluie acum sub ochii noștri? (patetic) Un vierme nevoit să muncească! Nevoit să trudească din greu pentru a-și întreține familia. Pentru a o hrăni și pentru a-i asigura un acoperiș deasupra capului. Cum? (acuzator, Sâmburelui) Plătind chirie unei Sâmbure hrăpăreț, pentru cine știe ce cocioabă de prună!

SÂMBURELE: (supărat) Vorbești prostii! Uită-te la mine, de când te suport și nu-mi amintesc să-ți fi luat vreodată bani pentru chirie.

VIERMELE: Cu alte cuvinte sunt un tolerat.

SÂMBURELE: Uf!

VIERMELE: Eu nu ți-am dat nimic în schimb, nu? Doar sssufletul! Mereu m-ai stingerit și m-ai făcut să mă simt ca un musafir în propria mea prună!

SÂMBURELE: De câte ori trebuie să-ți explic că proprietarul sunt eu?!

VIERMELE: Dessstul! M-am săturat să îndur atâtea umilințe. Dacă aici nu sunt dorit, atunci voi pleca.

SÂMBURELE: (aparte, plictisit) Iar începe.

VIERMELE: Îmi voi căuta un adevărat cămin. Un loc în care...

SÂMBURELE: ...nu te va pune nimeni să faci curat, dar vei primi de mâncare. Asta, desigur, fără să ți se ceară vreo socoteală.

VIERMELE: Cum de ai ghicit?

SÂMBURELE: Am ghicit, fiindcă locul visat de tine e aici, Viermișorul!

BĂIEȚELUL: (timid) Cred că m-ați înțeles greșit.

VIERMELE: Nu mă întrerupe! Nu știai că n-ai voie să întrerupi discuțiile celor mari?!

BĂIEȚELUL: Dar voi sunteți mici...

VIERMELE: Liniște!

SÂMBURELE: Te rog să încetezi! Copilașul ăsta n-are nici o vină că tu ai poftă de scandal! Trebuie să încercăm să-l ajutăm. N-avem timp de istericalele tale.

VIERMELE: Cum ai spus? Adică eu sunt isssternic?! Mulțumesc! Asta a pus capac la toate. Dacă problemele, care-mi copleșesc de atâta amar de vreme existența, pentru tine sunt istericale, atunci voi pleca. (îi împinge pe cei doi) Ssscuzați-mă! Trebuie să-mi fac bagajul.

Își deschide un geamantan în care înghesuie la întâmplare, pufnind zgomotos și sâsâind, tot felul de mărunțișuri, așteptând să fie rugat să se răzgândească.

BĂIEȚELUL: (Sâmburelui) Eu n-am vrut să-l supăr.

SÂMBURELE: Nu-ți face griji. Reprezentația asta o dă zilnic. Și să știi că nu e chiar atât de rău pe cât îi place să pară.

BĂIEȚELUL: S-a supărat oricum degeaba. Eu nu vorbeam despre viermi, ci despre oameni. Vorbeam despre familia mea.

VIERMELE: (teatral) Uite unde duce o copilărie chinuită. O viață plină de privațiuni, de neajunsuri. Și eu am trecut prin așa ceva... (apoi ironic) Probabil, din cauza asta am și devenit isssternic.

SÂMBURELE: (Viermelui) Tu parcă aveai treabă.

VIERMELE: Nu te neliniști. În curând te voi scuti de nesuferita mea prezență.

SÂMBURELE: Chiar n-ai de gând să încetezi? Nu vezi cât de supărat este sârmanul copilăș?!

VIERMELE: Și cum ai vrea să fie? Vesel?! Să sară într-un picior de bucurie, că de-abia a scăpat din ghearele unui frate care-l agresa. Și-l neglija... în fine. Nimeni nu-l poate înțelege mai bine decât mine pe acest sârman viermișor...

BĂIEȚELUL: Copil!

VIERMELE: (*imperturbabil*)... de care mă simt acum atât de aproape. Parcă m-aș vedea pe mine, cel de acum zece zile. (*își suflă nasul, zgomotos*) Alungat din pruna natală mult prea de timpuriu. Doar cu o bocceluță în spinare.

SÂMBURELE: Un geamantan. Îți spun eu că era un geamantan.

VIERMELE: Eram singur, speriat și extrem de confuz. Oh, cât n-aș fi dat să mă pot întoarce în pruna copilăriei mele. În căsuța mea dragă, lângă părinții și surioarele mele. Dar nu se mai putea. Crescusem și trebuia să-mi găsesc un rost în livada mare.

BĂIEȚELUL: Și l-ai găsit?

VIERMELE: Așa am crezut până acum. (*pufnește mânios*) Se pare însă că m-am înșelat amarnic. Am încercat să-mi înlocuiesc fostele legături de sânge...

SÂMBURELE: (*amuzat*) Care sânge?

VIERMELE:... cu o familie ssspirituală. (*explicativ*) O prietenie. Din păcate, așa după cum se poate observa, am eșuat. Cu successs.

SÂMBURELE: Nu mai vorbi prostii! Nu ți-ai pierdut nici familia, nici prietenul.

VIERMELE: Dessstul! Nu te juca cu cuvinte sfinte! (Băiețelului) Pentru mine, prietenia are o semnificație aparte. Aș putea spune chiar că nu pot trăi fără ea. Dar, poate, nu-i totul pierdut.

SÂMBURELE: N-ai terminat odată?

VIERMELE: (Băiețelul) Poate vrei să fii tu tovarășul meu de acum înainte? Ce spui? Să știi că aș putea să te învăț foarte multe lucruri interessante.

BĂIEȚELUL: (Viermelui) Sunt convins de asta, domnule Vierme. Dar eu am deja un prieten și o familie care mă iubește. Cel puțin așa cred.

SÂMBURELE: Poți fi sigur de asta!

VIERMELE: Preabine. Atunci am să plec. Adio! Adio!! (Sâmburelui) Chiar dacă nu mai îndrăgit, vei rămâne de-a pururi în inima mea. (iese plângând)

BĂIEȚELUL: Nu te duci după el?

SÂMBURELE: Întotdeauna se întoarce. Stă câteva minute afară, după care revine prefăcându-se că și-a uitat ceva. E un copil mare... Mereu trebuie să-i port de grijă. Și, chiar dacă uneori mă enervează cumplit, cred că viața mi-ar deveni searbădă fără el. Mai ales acum când se apropie sfârșitul.

O spune pe un ton relativ vesel, împăcat cu propria soartă.

BĂIEȚELUL: Sfârșitul cui?

SÂMBURELE: Al tuturor prunelor din livadă. A venit toamna!

BĂIEȚELUL: Da... Uitasem că vorbesc cu un sâmbure de prună. Și când mă gândesc că mie îmi plăceau atât de mult prunele. Dar de acum, că te-am cunoscut pe tine, îți promit...

SÂMBURELE: (zâmbind) Șșșș! Promite-mi că te vei întoarce la familia ta! Familia e cel mai important lucru. (gest larg) Este fructul care înnobilează copacul. E pomul care înmulțește livada. Și e livada cu care se mândrește pământul.

BĂIEȚELUL: Toate bune și frumoase, până când ajungem la capitolul frați mai mari.

SÂMBURELE: Te iubește.

BĂIEȚELUL: Are un mod foarte ciudat de a o arăta.

SÂMBURELE: Și tu îl iubești. Din cauza asta îi vei ierta mereu toate răutățile. Pe un prieten însă îți va veni nespus de greu să-l ierți. Chiar și o singură dată.

BĂIEȚELUL: E adevărat! De ce oare?

SÂMBURELE: Pentru că sunteți frați.

BĂIEȚELUL: Ce folos, dacă nu putem fi prieteni?

SÂMBURELE: Asta ai putea să i-o explici chiar tu. Ai putea să-i spui: „Pentru că-mi ești frate, te voi ierta mereu. Dar, pentru că nu-mi ești prieten, n-am să te pot ierta niciodată”.

BĂIEȚELUL: Ce Sâmbure isteț ești tu! Să știi că ai dreptate. Tare aș vrea acum să mă fac mare la loc și să-i spun cât de mult îl iubesc. Și cât mi-aș dori să fim

prieteni. Crezi că s-ar supăra?

SÂMBURELE: Nu. În mod sigur însă ar fi surprins.

BĂIEȚELUL: Îți mulțumesc, din suflet! Nu pare să te îngrijoreze deloc ce te așteaptă. Nu ți-e frică?!

SÂMBURELE: Nu mă tem pentru mine. După ce voi intra în pământ, cu puțin noroc și multă apă, din mine va crește un nou prun. Mi-e îngrozitor de frică însă să nu-mi folosească căsuța, pruna asta frumoasă, la țuică.

VIERMELE: (reîntorcându-se) Un nu hotărât alcoolului!

BĂIEȚELUL: S-a întors! S-a întors Viermișorul!

VIERMELE: (sobru) Mi-am uitat ceva.

SÂMBURELE: Visul meu era (arată/bate decorul) să ajungă într-o prăjitură!

VIERMELE: Parcă n-ar fi tot una unde ajungi... după.

SÂMBURELE: (Viermelui) Bineînțeles că nu e tot una! (Băiețelului) Vroiam să te rog ca, atunci când te vei face din nou mare, să ai grijă de căsuța mea. Vreau să ajungă neapărat într-o prăjitură cu prune. Acolo unde îi e locul.

VIERMELE: Problema asta este de competența mea! Nu a unui (nu găsește cuvântul) ...ssstrăin oarecare. Eu trebuie să am grija de casă, nu intrussul ăsta. Eu am avut întotdeauna grijă de ea și de tine...

SÂMBURELE: Și cine ți-a spus că vei fi exclus?

BĂIEȚELUL: Bine, dar prunele cu viermi nu le folosim la prăjitură.

SÂMBURELE: De ce? E semn că sunt mai dulci.

VIERMELE: Bine. Eu oricum voi părăsi terenul massacrului. Dacă el își face atât de senin planuri de înmormântare, n-are decât. Eu sunt obligat să mă gândesc în primul rând la mine. Va trebui să-mi găsesc un loc calduț în pământ, pe timpul iernii.

SÂMBURELE: Și eu îmi voi găsi un loc în pământ. Iar din mine va crește un nou pom.

VIERMELE: Foarte frumos! (Băiețelului) Te rog să-l plantezi la distanță de mine!

BĂIEȚELUL: (Viermelui) Ești sigur? Nu-ți va părea rău după prietenul tău?

VIERMELE: Trebuie să recunosc că-mi va lipsi. Dar ce să-i faci? Viața merge înainte, dacă știi s-o trăiești!

SÂMBURELE: Dacă știi cum s-o trăiești. Nu contează cu adevărat decât ce lași în urma ta.

VIERMELE: (zeflemitor) Da, da, am înțeles! Tu ai să te transformi într-un prun. Iar neprețuita ta casă, într-o prăjitură.

SÂMBURELE: Da. O prăjitură delicioasă, care va bucura...

VIERMELE: ...stomacul unora.

SÂMBURELE: ...sufletele micuților. Nu mai vorbi ca un Vierme! Ce poate fi mai frumos decât să lași atâta bucurie în urma ta?

VIERMELE: (aparte) Să trăiești!

Tot decorul începe să „tremure”, cu un zgomot surd, scaunele și lampadarul se lovesc unele de altele cu sunete cristaline ca la cutremur.

BĂIEȚELUL: (speriat) Ce se întâmplă?

VIERMELE: (trist) Scutură prunul.

BĂIEȚELUL: Vom muri cu toții. Ajutor! Ajutor!

Se aude o muzică ciudată și strigătul Băiețelului.

BĂIEȚELUL: Alunec! Alunec!

Câteva momente de liniște, după care apar din nou Băiețelul și Fratele mai mare în cadrul inițial, plin de zgomotele grădinii.

BĂIEȚELUL: Ce se întâmplă... Unde sunteți?

FRATELE MAI MARE: Unde să fiu? Nu mă vezi? Sunt chiar lângă tine!

BĂIEȚELUL: Dar ei unde sunt?

FRATELE MAI MARE: În casă. Mama a terminat deja coca pentru prăjitură, iar tata macină prunele pentru țuică. N-am mai ajuns la întâlnire din cauza lui. M-a pus să-i strâng prunele astea cu viermi. (se strâmbă) Beh!

BĂIEȚELUL: Pentru țuică?

FRATELE MAI MARE: (sarcastic) Nu, băi. Pentru suc de portocale!

BĂIEȚELUL: Pe asta o duc în casă.

FRATELE MAI MARE: Dacă e cu viermi, n-o duci nicăieri! Eu vreau să mănânc prăjitură cu prune, nu cu carne. Dă încoace pruna aia. (îi ia pruna) Așa!

BĂIEȚELUL: Dă-mi-o înapoi! Dă-mi pruna înapoi! Tu habar n-ai, dar visul ei era să ajungă într-o prăjitură.

FRATELE MAI MARE: Visul ei era să ajungă unde?

BĂIEȚELUL: Ce ai auzit!

FRATELE MAI MARE: Prunele visează?...

BĂIEȚELUL: Da. De fapt nu ele visează, ci Sâmburii lor. Sâmburele trebuie scos din prună și plantat în pământ. Astfel, din el va crește un nou pom. Iar căsuța lui, pruna, trebuie ajutată să ajungă în prăjitură. Ca să ne poată bucura sufletele. Înțelegeți?

FRATELE MAI MARE: Aha... Ascultă aici, piciulică! Încetează cu jocurile tale de mucos, pentru că acum avem treabă! N-avem timp de pierdut cu nimicuri. E clar?!

BĂIEȚELUL: (viteaz) Nu! E aburit!

FRATELE MAI MARE: Vezi că poate-ți șterg parbrizul și te liniștesc!

BĂIEȚELUL: Îndrăznește numai!

FRATELE MAI MARE: Poftim! (îl pleznește) Îndrăznesc! Uite, cum îndrăznesc!
Cine te crezi, măi? Buricul pământului?!

BĂIEȚELUL: Da' tu cine te crezi?

FRATELE MAI MARE: Eu nu mă cred, eu sunt fratele tău mai mare!

BĂIEȚELUL: Norocul tău.

FRATELE MAI MARE: Cum adică, norocul meu?

BĂIEȚELUL: Simplu. Norocul tău că-mi ești frate. Din cauza asta te voi ierta mereu. Dar, pentru că nu-mi ești prieten, n-am să te pot ierta nici măcar o singură dată. Adică niciodată!

FRATELE MAI MARE: Ce-ai pățit?... Te-ai supărat?... (îi dă pruna înapoi)

BĂIEȚELUL: Nu... Nu m-am supărat, dar am crescut între timp. N-ai observat?

CORTINA